A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített első tanács)

2018. december 13.*

A 2019. március 21-i végzéssel kijavított szöveg

„Szerződésen kívüli felelősség – Közös kül– és biztonságpolitika – Iránnal szembeni korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – A felperes nevének a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek listáira való felvétele és e listákon való fenntartása – Vagyoni kár – Nem vagyoni kár”

A T-558/15. sz. ügyben,

az **Iran Insurance Company** (székhelye: Teherán [Irán], képviseli: D. Luff ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: B. Driessen és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Ronkes Agerbeek és R. Tricot, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL 2010. L 281., 81. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL 2010. L 281., 1. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozat (HL 2011. L 319., 71. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 961/2010/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 319., 11. o.), és az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.) – amelyek a felperes nevét felvették a korlátozó intézkedések által érintett személyek és jogalanyok listájára, illetve e listákon fenntartották – elfogadása nyomán a felperest állítólagosan ért nem vagyoni és vagyoni kár megtérítése érdekében az EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen és U. Öberg bírák,

hivatalvezető: N. Schall tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. március 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A jelen ügy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából elfogadott korlátozó intézkedések sorába illeszkedik, amely intézkedések arra irányulnak, hogy ezen utóbbi abbahagyja az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeket és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: az atomfegyverek elterjedése).

2 A felperes, az Iran Insurance Company, amely Bimeh Iran néven is ismert, iráni biztosítótársaság.

3 Az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2010. június 9-én elfogadta az 1929. (2010) sz. határozatot, amellyel kiterjesztette a 2006. december 27-i 1737. (2006). sz., a 2007. március 24-i 1747. (2007). sz. és a 2008. március 3-i 1803. (2008). sz. korábbi határozatok által előírt korlátozó intézkedések hatályát, valamint további korlátozó intézkedéseket vezetett be az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben.

4 Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozattal (HL 2010. L 195., 39. o.; helyesbítés: HL 2010. L 197., 19. o.) a felperes nevét felvették az e határozat II. mellékletében szereplő listára.

5 Következésképpen a felperes nevét felvették az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendelet (HL 2007. L 103., 1. o.) V. mellékletében szereplő listára.

6 A felperes nevének a fenti 5. pontban említett listára való felvétele az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL 2010. L 195., 25. o.) az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének időpontjában, azaz 2010. július 27-én lépett hatályba. E felvétel azzal a hatással járt, hogy a felperes pénzeszközeit és gazdasági forrásait befagyasztották (a továbbiakban: a pénzeszközök befagyasztása vagy korlátozó intézkedések).

7 A felperes nevének a fenti 4. és 5. pontban említett listákra való felvétele a következő indokokon alapult:

> A [felperes] számos, az 1737. sz. ENSZ BT-határozat által szankcionált programokban felhasználható termék beszerzését biztosította. Az általuk nyújtott biztosítással beszerzett termékek többek között: helikopter-alkatrészek, elektronika, valamint repülőgép- és rakétanavigációs alkalmazásokkal felszerelt számítógépek.”

8 A felperes a 2010. szeptember 9-i levélben arra kérte az Európai Unió Tanácsát, hogy a felperes által a Tanácsnak megküldött információk alapján vizsgálja felül a nevének a szóban forgó listákra való felvételét. Az e felvételt igazoló bizonyítékoknak a megküldését is kérte. Végezetül meghallgatást kért.

9 A Tanács a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP határozatában (HL 2010. L 281., 81. o.) a felperes helyzetének felülvizsgálatát követően fenntartotta a felperes nevét a 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő listán, ugyanezen időpontban kezdődő hatállyal.

10 Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL 2010. L 281., 1. o.) elfogadásakor a felperes nevét 2010. október 27-i hatállyal felvették az említett rendelet VIII. mellékletében foglalt listára.

11 A felperes által 2010. november 23-án kézhez vett, 2010. október 28-i levélben a Tanács arról tájékoztatta ezen utóbbit, hogy miután a 2010. szeptember 9-i levelében szereplő észrevételek tükrében felülvizsgálta a helyzetét, továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia.

12 A felperes a 2010. december 28-i levélben cáfolta a vele szemben a Tanács által megállapított tényeket. A felperes a védelemhez való jogának gyakorlása céljából iratbetekintést kért.

13 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2011. január 7-én érkezett keresetlevéllel megindította a jelen keresetet, amely többek között lényegében a fenti 4. és 5. pontban említett listáknak a felperest érintő részében való megsemmisítésére irányul. A keresetet T-12/11. szám alatt iktatták.

14 A Tanács a 2011. február 22-i levélben a felperest érintő, olyan kivonatokat küldött ezen utóbbinak, amelyek a tagállamok által továbbított, a listára vonatkozó felvételt érintő javaslatokból származtak, és amelyek a 13413/10 EXT 6 és 6726/11 referenciaszámmal jelölt továbbítási feljegyzésekben szerepeltek.

15 A felperes a 2011. július 29-i levélben ismét vitatta a Bizottság által neki tulajdonított tények valóságtartalmát.

16 A Tanács a 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP határozatában (HL 2011. L 319., 71. o.) és a 961/2010/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU végrehajtási rendeletében (HL 2011. L 319., 11. o.) a felperes helyzetének a felülvizsgálatát követően fenntartotta ezen utóbbi nevét a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő listákon, mégpedig 2011. december 1-jei, illetve 2-i hatállyal.

17 A Tanács a 2011. december 5-i levélben tájékoztatta a felperest arról, hogy továbbra is korlátozó intézkedések hatálya alatt kell állnia.

18 A felperes a 2012. január 13-i levélben ismét iratbetekintést kért.

19 A Tanács a 2012. február 21-i levélben továbbította a felperesnek a „2011. december 1-jei […] határozatra” vonatkozó dokumentumokat, mely határozat „a korlátozó intézkedéseknek a [vele szemben való] fenntartására” vonatkozott.

20 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2012. január 23-i 2012/35/KKBP tanácsi határozat (HL 2012. L 19., 22. o.) az elfogadásának napján lépett hatályba. E határozat 1. cikkének 7. pontja az utóbbi időponttól kezdődő hatállyal módosította a 2010/413 határozat 20. cikkét oly módon, hogy többek között bevezetett egy olyan új kritériumot, amely az iráni kormány által nyújtott – főként pénzügyi jellegű – támogatáson alapult. Ugyanezen kritériumot bevezette az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.) 23. cikke (2) bekezdésének d) pontja is.

21 A 267/2012 rendelet elfogadásakor a felperes nevét a fenti 7. pontban már említettekkel azonos indokok miatt felvették az említett rendelet IX. mellékletében szereplő listára (a továbbiakban a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében és a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő listákkal együtt: vitatott listák), mégpedig 2012. március 24-i hatállyal.

22 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2012. június 4-én benyújtott beadványban kiigazította a T-12/11. sz. ügyben előterjesztett kérelmeit annak érdekében, hogy azok lényegében kiterjedjenek az összes vitatott listának a felperest érintő részében való megsemmisítésére.

23 A Törvényszék a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) többek között megsemmisítette a vitatott listákat a felperest érintő részükben azzal az indokkal, hogy azokat nem támasztják alá bizonyítékok. Mivel ezen ítélettel szemben nem terjesztettek elő fellebbezést, az véglegessé vált, és jogerőre emelkedett.

24 A Tanács a 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló, 2013. november 15-i 2013/661/KKBP határozatban (HL 2013. L 306., 18. o.) és a 267/2012/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2013. november 15-i 1154/2013/EU végrehajtási rendeletben (HL 2013. L 306., 3. o.) fenntartotta a felperessel szemben elfogadott korlátozó intézkedéseket egy olyan új kritérium alapján, amely az iráni kormánynak nyújtott, többek között pénzügyi jellegű támogatáson alapszik. Ezek a jogi aktusok 2013. november 16-án, a Hivatalos Lapban való kihirdetésük napján léptek hatályba.

25 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2014. január 29-én benyújtott keresetlevéllel keresetet indított a 2013. november 15-i, azon jogi aktusok megsemmisítése iránt, amelyek fenntartották vele szemben a korlátozó intézkedéseket. E keresetet T-63/14. szám alatt iktatták.

26 A Törvényszék a 2016. május 3-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben (T-63/14, nem tették közzé, EU:T:2016:264) elutasította a keresetet, és a felperest kötelezte a költségek viselésére.

27 A felperes a 2015. július 25-i levélben előzetesen kérte azoknak a károknak a megtérítését, amelyeket állítólagosan a vele szemben a 668/2010 végrehajtási rendelet és a 2010/413 határozat alapján alkalmazott korlátozó intézkedések miatt szenvedett el. A Tanács nem válaszolt erre a levélre.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

28 A Törvényszék Hivatalához 2015. szeptember 25-én benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet. Az ügyet összefüggés miatt a Törvényszék első tanácsának osztották ki.

29 A Tanács 2016. január 15-én ellenkérelmet nyújtott be.

30 A Törvényszék Hivatalához 2016. március 16-án benyújtott iratban az Európai Bizottság kérelmezte, hogy a jelen eljárásba a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

31 A Tanács 2016. április 14-én előterjesztette a beavatkozási kérelemre vonatkozó észrevételeit. A felperes e kérelem tekintetében az előírt határidőn belül nem terjesztett elő észrevételeket.

32 A felperes 2013. május 13-án benyújtotta a választ.

33 A Törvényszék korábbi első tanácsa elnökének 2016. május 18-i határozata, amelynek elfogadására a Törvényszék eljárási szabályzata 144. cikkének (4) bekezdése alapján került sor, megengedte a Bizottságnak a jelen jogvitába való beavatkozást.

34 2016. július 8-án a Tanács benyújtotta a viszonválaszt.

35 A Bizottság 2016. július 19-én benyújtotta a beavatkozási beadványát. A Tanács és a felperes 2016. október 7-én, illetve 11-én benyújtotta az e beadványra vonatkozó észrevételeit.

36 A Törvényszék (első tanács) az előadó bíró javaslatára pervezető intézkedést fogadott el, amely abban állt, hogy meghallgatta a feleket az eljárásnak az addig az időpontig való esetleges felfüggesztésére vonatkozóan, amíg a Bíróság az eljárást befejező határozatot nem hoz a C-45/15 P. sz. Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ügyben. A felperes és az alperes e tekintetben az előírt határidőn belül előterjesztette az észrevételeit.

37 A Törvényszék tanácsai összetételének módosulásakor az előadó bírót az első tanácsba osztották be, és ezért a jelen ügyet az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján e tanácsnak osztották ki.

38 A Törvényszék első tanácsának elnöke a felperes és az alperes észrevételeire tekintettel a 2016. október 10-i határozatban úgy döntött, hogy a jelen ügyben felfüggeszti az eljárást.

39 A Törvényszék (első tanács) a 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (C-45/15 P, EU:C:2017:402) kihirdetését követően az előadó bíró javaslatára pervezető intézkedést fogadott el, amely abban állt, hogy meghallgatta a feleket azzal kapcsolatban, hogy milyen következtetéseket vonnak le ezen ítéletből a jelen ügyre vonatkozóan. A felperes és az alperes e tekintetben az előírt határidőn belül előterjesztette az észrevételeit.

40 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2017. július 12-én benyújtott levélben az eljárási szabályzat 106. cikkének (1) bekezdése alapján tárgyalás tartását kérte.

41 A Törvényszék 2017. december 14-én az eljárási szabályzat 28. cikke alapján és az első tanács javaslatára úgy határozott, hogy a jelen ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

42 A Törvényszék az előadó bíró javaslatára úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és begyűjti a felperes és az alperes észrevételeit a jelen ügynek a T-559/15. sz. Post Bank Iran kontra Tanács üggyel az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából való esetleges egyesítését érintően, valamint úgy határozott, hogy a feleknek feltesz bizonyos kérdéseket. A felek e felhívásoknak az előírt határidőn belül eleget tettek.

43 A Törvényszék első tanácsának elnöke a 2018. február 9-i határozatban úgy döntött, hogy a jelen ügyet és a T-559/15. sz. Post Bank Iran kontra Tanács ügyet az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából egyesíti.

44 A Törvényszék a 2018. március 20-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat. A felperes a válaszaiban többek között a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) megállapított jogellenességet említette, amelyre a kártérítési kérelmének alátámasztása céljából hivatkozott, amit a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek.

45 A felperes a keresetlevélben lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze a Tanácsot arra, hogy azon vagyoni és nem vagyoni károk megtérítéseként, amelyeket azáltal szenvedett el, hogy a nevét a vitatott listákra 2010 júliusa és 2013 novembere között jogellenesen vették fel a 2010/644 határozat, a 961/2010 rendelet, a 2011/783 határozat, az 1245/2011 végrehajtási rendelet és a 267/2012 rendelet (a továbbiakban: vitatott jogi aktusok) alapján, fizessen a számára 4 774 187,07 euró, 84 767,66 sterling font (GBP) (hozzávetőleg 94 939 euró), és 1 532 688 amerikai dollár (USD) (hozzávetőleg 1 318 111 euró) összegű kártérítést, és fizessen meg minden egyéb olyan összeget, amely az eljárás során megállapítható;

– a Tanácsot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

46 A felperes a válasz és a beavatkozási beadványra előterjesztett észrevételek szakaszában módosította a kártérítési kérelmeit, ugyanis a továbbiakban nem vagyoni és vagyoni kárainak megtérítéseként 3 494 484,07 euró, 84 767,66 GBP (hozzávetőleg 94 939 euró), 33 945 millió iráni riál (IRR) (hozzávetőleg 678 900 euró)és 1 532 688 USD (hozzávetőleg 1 318 111 euró) összegű kártérítést kért, valamint minden egyéb olyan összeget, amely az eljárás során megállapítható.

47 A Tanács lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– részben utasítsa el a keresetet az annak elbírálására vonatkozó hatáskör hiánya miatt, és az ezt meghaladó részében utasítsa azt el nyilvánvaló elfogadhatatlanság, és mindenesetre nyilvánvaló megalapozatlanság miatt;

– a felperest kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

48 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék teljes egészében utasítsa el a keresetet.

III. A jogkérdésről

A. A Törvényszék hatásköréről

49 [A 2019. március 21-i végzéssel kijavítva] A Tanács a viszonválaszban arra hivatkozik, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel a jelen kereset elbírálására abban a részében, amelyben a felperes a kártérítési kérelmét a nevének a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat II. mellékletében foglalt listára való jogellenes felvételére alapította, mivel az EUMSZ 275. cikk második bekezdése nem biztosít a számára hatáskört arra vonatkozóan, hogy a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) körébe tartozó jogi aktus jogellenességére alapított kártérítési kérelmet bíráljon el.

50 A felperes a Törvényszék kérdéseire adott írásbeli válaszaiban (lásd a fenti 42. pontot) azzal érvel, hogy a Tanács elfogadhatatlansági kifogása elfogadhatatlan, mivel azt késedelmesen terjesztette elő, és az megalapozatlan, mivel a jelen ügyben a KKBP körébe tartozó jogi aktusokat az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott rendeletek útján hajtották végre.

51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az olyan elfogadhatatlansági kifogás, amelyet a viszonválasz szakaszában terjesztettek elő annak ellenére, hogy arra az ellenkérelem szakaszától kezdve sor kerülhetett volna, késedelmesnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2016. február 18-i Jannatian kontra Tanács ítélet, T-328/14, nem tették közzé, EU:T:2016:86, 29. pont). A jelen elfogadhatatlansági kifogás, amelyet a Tanács az ellenkérelem szakaszától kezdve előterjeszthetett volna, késedelmesnek minősül, és ezáltal elfogadhatatlan.

52 Mindazonáltal az eljárási szabályzat 129. cikke alapján a Törvényszék hivatalból, a felek meghallgatását követően az eljárás során bármikor határozhat arról, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e, és ezen okok között szerepel az ítélkezési gyakorlat szerint az európai uniós bíróságnak a kereset elbírálására vonatkozó hatásköre (lásd ebben az értelemben: 1980. március 18-i Ferriera Valsabbia és társai kontra Bizottság ítélet, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78–228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 és 85/79, EU:C:1980:81, 7. pont; 1998. június 17-i Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ítélet, T-174/95, EU:T:1998:127, 80. pont).

53 Márpedig az EUSZ 24. cikk (1) bekezdése második albekezdésének hatodik mondatából és az EUMSZ 275. cikk első bekezdéséből az következik, hogy a Bíróság főszabály szerint nem rendelkezik hatáskörrel a KKBP-re vonatkozó elsődleges jogi rendelkezések, valamint az azok alapján elfogadott jogi aktusok tekintetében. Az uniós bíróságok az EUMSZ 275. cikk második bekezdése alapján csupán

kivételesen rendelkeznek hatáskörrel a KKBP területén. Ez a hatáskör egyrészt az EUSZ 40. cikk tiszteletben tartásának az ellenőrzését foglalja magában, és másrészt a Tanács által a KKBP keretében elfogadott korlátozó intézkedésekkel szemben magánszemélyek által az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt feltételek mellett előterjesztett megsemmisítés iránti kereseteket. Ezzel szemben az EUMSZ 275. cikk második bekezdése a Bíróság számára nem biztosít hatáskört arra vonatkozóan, hogy kártérítési keresetet bíráljon el (2016. február 18-i Jannatian kontra Tanács ítélet, T-328/14, nem tették közzé, EU:T:2016:86, 30. pont).

54 Következésképpen a KKBP területét érintő jogi aktus elfogadásának eredményeképpen állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kártérítési kereset nem tartozik a Törvényszék hatáskörébe (2016. február 18-i Jannatian kontra Tanács ítélet, T-328/14, nem tették közzé, EU:T:2016:86, 31. pont).

55 Ezzel szemben a Törvényszék mindig elismerte a hatáskörét a valamely személy vagy szervezet által az EUMSZ 215. cikke alapján vele szemben elfogadott korlátozó intézkedések eredményeképpen állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kérelmek elbírálására (2007. július 11-i Sison kontra Tanács ítélet, T-47/03, nem tették közzé, EU:T:2007:207, 232–251. pont; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 45–149. pont, fellebbezés keretében helybenhagyta: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402).

56 A jelen ügyben a felperessel szemben a 2010/644 határozatban, illetve a 2011/783 határozatban elfogadott korlátozó intézkedéseket a vitatott jogi aktusok hajtották végre, amelyek az EUMSZ 215. cikk alapján kerültek elfogadásra.

57 Következésképpen bár a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy elbírálja a felperes kártérítés iránti kérelmét azon részét illetően, amely azon kár megtérítésére irányul, amelyet a felperes a 2010/644 és 2011/783 határozat elfogadása miatt szenvedett el, a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik ugyanezen kérelem elbírálására azt a részét illetően, amely azon kár megtérítésére irányul, amelyet a felperes ugyanezen határozatoknak a vitatott jogi aktusok által való végrehajtása miatt szenvedett el.

58 Így a jelen keresetet csupán abban a részében kell megvizsgálni, amely azon kár megtérítésére irányul, amelyet a felperes állítólagosan amiatt szenvedett el, hogy a vele szemben a 2010/644 és 2011/783 határozatban megállapított korlátozó intézkedéseket a vitatott jogi aktusok végrehajtották.

B. A kereset elfogadhatóságáról

59 A Tanács a Bizottság támogatása mellett külön iratban foglalt kifogás előterjesztése nélkül azzal érvel, hogy a jelen kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel lényegében a keresetlevél nem tartalmazza azokat az alapvető ténybeli elemeket, amelyek alapján meg lehetne állapítani, hogy a jelen ügyben teljesülnek-e az Unió felelősségét megalapozó feltételek.

60 A Bizottság hozzáfűzi, hogy a jelen kereset előterjesztésének időpontjára, nevezetesen a 2015. szeptember 25-i időpontra tekintettel e keresetet az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikkében előírt ötéves határidő lejártát követően terjesztették elő abban a részében, amelyben az a 2010. október 25. előtt bekövetkező károk megtérítésére irányul. A jelen keresetet ezért az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően részlegesen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. A Bizottság álláspontja szerint a kereset részleges elévülése eljárásgátló okként hivatalból is vizsgálható.

61 A Tanács álláspontja szerint úgy tűnik, hogy a jelen ügyben az elévülés kérdése nem merül fel, mivel a felperes csupán a nevének a vitatott listákra 2010. szeptember 25-ét követően történt felvételéért kér kártérítést. Elismeri azonban, hogy abban az esetben, ha ilyen elévülés következett volna be, az hivatalból felvethető eljárásgátló okként.

62 A felperes érvelése szerint az elfogadhatatlansági kifogás, amely lényegében az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkében és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában előírt pontosítási követelmény tiszteletben tartásának az elmulasztásán alapszik, elfogadhatatlan, mivel késedelmes, és mindenesetre megalapozatlan, mivel a kereset kellőképpen teljes, pontos és indokolt. Azon elfogadhatatlansági kifogást illetően, amely lényegében a jelen kereset alapjául szolgáló cselekmény részleges elévülésén alapul, a felperes azzal érvel, hogy az elfogadhatatlan, és a Törvényszék azt nem vizsgálhatja hivatalból, mivel nem eljárásgátló okon alapuló elfogadhatatlansági kifogásról van szó. Ezen elfogadhatatlansági kifogás mindenesetre megalapozatlan.

63 Azon elfogadhatatlansági kifogást illetően, amely lényegében az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkében és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában előírt pontosítási követelmény tiszteletben tartásának az elmulasztásán alapszik, emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelkezések szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, valamint a felhozott jogalapokat és érveket. Ennek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse a védekezését, és a Törvényszék dönthessen a keresetről, adott esetben minden további információ nélkül is. A jogbiztonság és az igazságszolgáltatás megfelelő működésének garantálása érdekében ahhoz, hogy valamely kereset elfogadható legyen, azoknak az alapvető ténybeli és jogi elemeknek, amelyeken az alapul, ha röviden is, de koherens és érthető módon ki kell derülniük magának a keresetlevélnek a szövegéből (lásd analógia útján: 2005. február 3-i Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ítélet, T-19/01, EU:T:2005:31, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Emlékeztetni kell arra is, hogy az EUMSZ 340. cikk második bekezdése alapján „[s]zerződésen kívüli felelősség esetén az Unió a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat.” Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Uniónak az intézményei jogellenes magatartásából fakadó, az EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének beállásához több feltétel együttes fennállása szükséges, úgymint az intézményeknek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2008. szeptember 9-i FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P és C-121/06 P, EBHT, EU:C:2008:476, 106. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezés gyakorlat; arrêts du 11 juillet 2007: július 11-i Schneider Electric kontra Bizottság ítélet /Commission, T-351/03, EU:T:2007:212, 113. pont; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 47. pont).

65 Így az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjából következő, az ítélkezési gyakorlat által értelmezett, világosságra és pontosságra vonatkozó követelmények teljesítése érdekében a valamely uniós intézmény által állítólagosan okozott károk megtérítésére irányuló keresetnek tartalmaznia kell azokat a elemeket, amelyek lehetővé teszik a felperes által az érintett intézménnyel szemben kifogásolt magatartás beazonosítását, azon okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy okozati összefüggés áll fenn a magatartás és az általa állítólagosan elszenvedett kár között, valamint e kár jellegét és mértékét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2005. február 3-i Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ítélet, T-19/01, EU:T:2005:31, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A jelen ügyben a felperes a keresetlevélben azonosította a Tanáccsal szemben kifogásolt magatartást, azaz a vitatott jogi aktusok elfogadását, amelynek a jogellenességét a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítélet (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) megállapította. Ezenfelül leírta és számszerűsítette azt a vagyoni és nem vagyoni kárt, amelyet állítása szerint e jogi aktusok miatt elszenvedett, amely károk nevezetesen abban a nem vagyoni kárban állnak, amelyet a jóhírnevének sérelme okozott, és amelyet *ex aequo et bono* 1 millió euróban határozott meg, valamint azon vagyoni kárban, amely először is azon kamatok elvesztésében áll, amelyekben akkor részesült volna, ha az Unióban található számláin elhelyezett 2 544,82 GBP (hozzávetőleg 2850 euró), 17 733,48 USD (hozzávetőleg 15 250 euró) és 421,05 USD (hozzávetőleg 362 euró) összegű pénzeszközöket Iránba utalja, és ott gyümölcsözteti, másodszor azon kamatok elvesztésében, amelyekben akkor részesült volna, ha Iránba utalja, és ott gyümölcsözteti azokat az 557 196,09 euró, 82 222,84 GBP (hozzávetőleg

92 089 euró) és 1 532 266,95 USD (hozzávetőleg 1 317 749 euró) nagyságú összegeket, amelyekkel három biztosító vagy viszontbiztosító társaság tartozott neki, és harmadszor azon elmaradt haszonban, amely azáltal merült fel, hogy elmaradt olyan személyszállítási biztosítási szerződések megkötése, amelyeket végül 1 919 554,50 euróra értékeltek, valamint elmaradt olyan fuvarozási biztosítási szerződések megkötése, amelyeket végül 33 945 millió IRR-re (hozzávetőleg 678 900 euró) értékeltek. Végezetül a felperes kifejtette, hogy a nem vagyoni és a vagyoni kár így összefüggött a vitatott jogi aktusok elfogadásával.

67 A keresetlevélben a Tanácsnak a felperes által kifogásolt magatartásának, és azon okoknak a kifejtése, amelyek miatt a felperes úgy véli, hogy okozati kapcsolat áll fenn a magatartás és az állítólagos kár között, valamint e kár terjedelmének a kifejtése megfelel az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjából eredő követelményeknek.

68 Következésképpen megalapozatlanság miatt el kell utasítani a Tanács által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást, amely az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikkében és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában előírt pontosítási követelmény tiszteletben tartásának az elmulasztásán alapszik.

69 Azon elfogadhatatlansági kifogást illetően, amelyet a Bizottság terjesztett elő, és amely a jelen kereset alapját képező cselekmény részleges elévülésén alapszik, meg kell állapítani, hogy a Tanácsnak az e kereset elutasítása iránti kérelmeit nem támasztják alá ilyen elévülésre való hivatkozások. Márpedig az Európai Unió Bírósága alapokmánya 40. cikkének negyedik bekezdése és 53. cikkének első bekezdése, valamint az eljárási szabályzat 142. cikkének (1) bekezdése értelmében a beavatkozásra vonatkozó kérelemben tett indítványok csak a felperes vagy az alperes indítványainak teljes vagy részleges támogatására korlátozódhatnak. Ezenfelül az eljárási szabályzat 142. cikkének (3) bekezdése értelmében a beavatkozó fél a jogvitát beavatkozáskori állásában fogadja el.

70 Következésképpen a beavatkozó fél jogállása nem engedi meg, hogy önállóan elfogadhatatlansági kifogást terjesszen elő, és a Törvényszék így nem köteles azokat a jogalapokat megvizsgálni, amelyeket kizárólag a beavatkozó fél terjesztett elő, és amelyek nem eljárásgátló okokra vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: 1993. március 24-i CIRFS és társai kontra Bizottság ítélet, C-313/90, EU:C:1993:111, 22. pont; 2007. július 3-i Au Lys de France kontra bizottság ítélet, T-458/04, nem tették közzé, EU:T:2007:195, 32. pont).

71 Ezenfelül már megállapításra került, hogy mivel az EUMSZ 340. cikk értelmében az Unió szerződésen kívüli felelősségét megalapozó cselekményekre a tagállamok jogában közös általános elvek irányadóak, és mivel a tagállamok jogrendszereinek összehasonlító vizsgálatából az következik, hogy főszabály szerint, néhány kivétellel a bíróság hivatalból nem vethet fel a cselekmény elévülésére vonatkozó jogalapot, a szóban forgó cselekmény esetleges elévülésére vonatkozó problematikát nem kellett hivatalból vizsgálni (1989. május 30-i Roquette frères kontra Bizottság ítélet, 20/88, EU:C:1989:221, 12. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2012. november 8-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, C-469/11 P, EU:C:2012:705, 51. pont).

72 Következésképpen a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást elfogadhatatlanság miatt el kell utasítani.

C. A válasz mellékletében felhozott bizonyítékoknak, valamint a felperes annak engedélyezése iránti kérelmének az elfogadhatóságáról, hogy az eljárás során kiegészítő bizonyítékokat terjeszthessen elő

73 A Tanács a Bizottság támogatása mellett a viszonválaszban azt kéri, hogy a Törvényszék késedelem és ezáltal elfogadhatatlanság miatt utasítsa el a válasz R.1-R.15. mellékletében felhozott bizonyítékokat. Álláspontja szerint ezeket a bizonyítékokat az ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevél szakaszában is elő lehetett volna, és elő is kellett volna terjeszteni.

74 A felperes a válaszban azt kérte a Törvényszéktől, hogy bizonyításfelvétel keretében engedélyezze, hogy a felperes az eljárás során kiegészítő bizonyítékokat terjeszthessen elő. A felperes a Törvényszék kérdéseire adott írásbeli válaszaiban (lásd a fenti 42. pontot) az elfogadhatatlansági kifogás elutasítását kérte amiatt, hogy a válasz R.1-R.15. mellékletei olyan kiegészítő tényekre vonatkozó bizonyítékokat tartalmaznak, amelyeket a keresetlevélben már megfelelően alátámasztott, és amelyek szükségesek a Tanács által az ellenkérelmében hivatkozott érveknek a megcáfolásához. A Tanács az említett bizonyítékok vonatkozásában a viszonválaszban teljes mértékben gyakorolhatta a védelemhez való jogát. A Bizottságnak szintén lehetősége volt arra, hogy az említett bizonyítékokat ellenőrizze és értékelje.

75 A jelen ügyben a keresetlevélből az következik, hogy a jelen kereset tárgya a vitatott jogi aktusoknak a Tanács általi elfogadása által a felperesnek állítólagosan okozott nem vagyoni és vagyoni károk megtérítése iránti kérelem. Olyan keresetről van tehát szó, amellyel a felperes az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítását kéri.

76 Márpedig a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a szerződésen kívüli felelősség megállapítására irányuló kereset keretében a felperesnek kell a bizonyítékokat az uniós bíróság elé terjesztenie az általa állítólagosan elszenvedett kár tényleges jellegének és terjedelmének alátámasztása érdekében (lásd: 2016. január 28-i Zafeiropoulos kontra Cedefop ítélet, T-537/12, nem tették közzé, EU:T:2016:36, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. április 26-i Strack kontra Bizottság ítélet, T-221/08, nem tették közzé, EU:T:2016:242, 308. pont).

77 Igaz, hogy az uniós bíróság elismerte, hogy bizonyos esetekben – többek között amikor nehéz a hivatkozott károk számszerűsítése – nem nélkülözhetetlen a kár mértékének a keresetben történő pontos meghatározása, sem pedig a követelt kártérítés összegének számszerűsítése (lásd: 2013. február 28-i Inalca és Cremonini kontra Bizottság ítélet, C-460/09 P, EU:C:2013:111, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 A jelen ügyben a keresetlevelet 2015. szeptember 25-én nyújtották be. A felperes a vagyoni károk egyik tétele kivételével, amelyet nem tudott véglegesen számszerűsíteni, a keresetlevél szakaszában az ahhoz mellékelt bizonyítékokra hivatkozva számszerűsítette azt a nem vagyoni és vagyoni kárt, amelyet álláspontja szerint elszenvedett. A felperes a válasz szakaszában módosította a kárának a számszerűsítését annak érdekében, hogy figyelembe vegye a Tanács kifogását, amely szerint a vagyoni kár bizonyos tételeiből le kellett volna vonni a kiadásait, és véglegesítette azon vagyonikár-tétel számszerűsítését, amelyre vonatkozóan a korábbiakban csupán ideiglenes számszerűsítést adott meg.

79 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2015. július 1-jén hatályba lépő, és ezáltal a jelen ügyben előterjesztett keresetre alkalmazandó eljárási szabályzat 76. cikkének f) pontja értelmében minden keresetnek tartalmaznia kell szükség esetén a bizonyítékok és a felajánlott bizonyítékok megjelölését.

80 Ezenfelül az eljárási szabályzat 85. cikkének (1) bekezdése szerint a bizonyítékokat és a bizonyítékok felajánlását az első beadványváltás keretében kell előterjeszteni. Ugyanezen cikk (2) bekezdése hozzáfűzi, hogy a válaszban, illetve a viszonválaszban a felperes és az alperes érveik alátámasztására további bizonyítékokat terjeszthetnek elő vagy ajánlhatnak fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés

vagy felajánlás igazolt. Ezen utóbbi esetben az eljárási szabályzat 85. cikkének (4) bekezdése szerint az előterjesztett vagy felajánlott bizonyítékok elfogadhatóságának tárgyában a Törvényszék határoz, miután a többi félnek lehetőséget biztosított arra, hogy azokról állást foglaljanak.

81 Az ellenbizonyításra és az ellenérdekű fél általi ellenbizonyítást követően nyújtott bizonyítékfelajánlási kiegészítésre nem vonatkozik az eljárási szabályzat 85. cikke (1) bekezdésének jogvesztési szabálya (lásd: 2017. június 22-i Biogena Naturprodukte kontra EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (1) bekezdésében előírt jogvesztési szabály alkalmazására vonatkozó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a feleknek meg kell indokolniuk az új bizonyíték vagy bizonyítékfelajánlás előterjesztésében bekövetkezett késedelmet (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2008. szeptember 18-i Angé Serrano és társai kontra Parlament ítélet, T-47/05, EU:T:2008:384, 54. pont), és az uniós bíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy ellenőrizze az ezen bizonyítékok vagy bizonyítékfelajánlások előterjesztése tekintetében bekövetkezett késedelemre vonatkozóan előadott indokolás megalapozottságát, illetve abban az esetben, ha e késedelmes előterjesztés a jogilag megkövetelt módon nem igazolt vagy nem megalapozott, hatáskörrel rendelkezik arra, hogy e bizonyítékokat vagy bizonyítékfelajánlásokat elutasítsa (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2005. április 14-i Gaki-Kakouri kontra Bíróság ítélet, C-243/04 P, nem tették közzé, EU:C:2005:238, 33. pont; 2008. szeptember 18-i Angé Serrano és társai kontra Parlament ítélet, T-47/05, EU:T:2008:384, 56. pont).

83 Már megállapításra került, hogy a bizonyítékok vagy bizonyítékfelajánlások valamely fél általi késedelmes előterjesztése igazolt lehet, ha e fél a szóban forgó bizonyítékokkal korábban nem rendelkezhetett, vagy ha az ellenfél késedelmes előterjesztése igazolja az iratok kiegészítését annak érdekében, hogy a kontradiktórius elv tiszteletben tartása biztosított legyen ((lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2005. április 14-i Gaki-Kakouri kontra Bíróság ítélet, C-243/04 P, nem tették közzé, EU:C:2005:238, 32. pont; 2008. szeptember 18-i Angé Serrano és társai kontra Parlament ítélet, T-47/05, EU:T:2008:384, 55. pont).

84 Végezetül az ítélkezési gyakorlat szerint azon információk kiegészítésének a szükségességét, amelyekkel az előtte folyamatban lévő ügyben rendelkezik, kizárólag a Törvényszék bírálja el bizonyításfelvétel elrendelésével, amelynek nem lehet célja az, hogy orvosolja a felperesnek a bizonyítékok előterjesztését érintő mulasztását (lásd: 2009. július 16-i SELEX Sistemi Integrati kontra Bizottság ítélet, C-481/07 P, nem tették közzé, EU:C:2009:461, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 A fenti 79–84. pontban felidézett jogi háttérből az következik, hogy a Törvényszék a bizonyításfelvétel keretében nem jogosult arra, hogy általánosan engedélyezze a felperes számára, hogy amint azt a felperes kéri, terjesszen elő minden olyan bizonyítékot, amelyet az eljárás során be kíván nyújtani, és így az ilyen kérelmet el kell utasítani.

86 A jelen ügyben a felperes a kártérítési kérelmének az alátámasztása érdekében a válasz R.1–R.15. mellékletében számos bizonyítékot előterjesztett, anélkül hogy pontosan igazolta volta e bizonyítékok késedelmes előterjesztését. A válasz R.14. mellékletét kivéve e bizonyítékok nem arra a kártételre vonatkoztak, amelyet a felperes csupán a válasz szakaszában számszerűsített véglegesen.

87 Abban a tekintetben, hogy a felperes a Törvényszék kérdéseire adott válaszaiban (lásd a fenti 42. pontot) arra hivatkozott, hogy az R.1–R.15. mellékletek olyan tényekre vonatkozó kiegészítő bizonyítékokat tartalmaznak, amelyeket a keresetlevél már megfelelően alátámasztott, meg kell állapítani, hogy ezen igazolást hatástalanként el kell utasítani, mivel önmagában az a körülmény, hogy a tényeket már bizonyították, nem igazolhatja az új bizonyítékok késedelmes előterjesztését.

88 Abban a tekintetben, hogy a felperes a Törvényszék kérdéseire adott válaszaiban (lásd a fenti 42. pontot) arra hivatkozott, hogy az R.1–R.15. mellékletek olyan bizonyítékokat tartalmaznak, amelyek szükségesek a Tanács által az ellenkérelemben hivatkozott érvek cáfolatára, meg kell állapítani, hogy a válasz R.1–R.12 és R.15. mellékletében szereplő bizonyítékokat kizárólag abból a célból nyújtották be, hogy a fenti 76. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően bizonyítsák a hivatkozott nem vagyoni és vagyoni kár tényleges jellegét és mértékét a keresetlevélben előterjesztett számszerűsítés szerint, és nem abból a célból, hogy a Tanács által az említett beadványhoz mellékelt bizonyítékokat megcáfolják. Az, hogy az említett beadványban a Tanács azzal érvelt, hogy a felperes nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon az állítólagosan elszenvedett kár tényleges jellegét és terjedelmét, nem tekinthető ellenbizonyításnak a fenti 81. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében, és nem teszi lehetővé, hogy a válasz R.1–R.12 és R.15. mellékletében szereplő bizonyítékok a bizonyítékfelkínálásnak az ellenbizonyítás nyomán való kiterjesztésének minősüljenek, és azt sem, hogy ezen bizonyítékok késedelmes előterjesztése ezáltal igazoltnak minősüljön a Tanács érveire való válaszadásnak és a kontradiktórius elv tiszteletben tartása biztosításának a szükségessége alapján.

89 Ezzel szemben a válasz R.13 és R.14. mellékletében foglalt bizonyítékok, nevezetesen a Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services intézet (a továbbiakban: SRA-intézet) nyilatkozata, amely intézet „Az Európai Unió által elfogadott korlátozó intézkedésekből eredő károk pénzügyi következményeire vonatkozó jelentést” (a továbbiakban: SRA-jelentés) készített, valamint az említett intézet egyik levele, amely magyarázattal kíván szolgálni az említett jelentés elkészítéséhez alkalmazott módszereket illetően, a felperes által abból a célból kerültek előterjesztésre, hogy választ adjon a Tanács által az ellenkérelemben kifejtett azon érvekre, amelyek vitatják ezen intézet függetlenségét, és az e jelentésben felhasznált módszereket vagy adatokat. Így a válasz R.13 és R.14. mellékletében foglalt bizonyítékok késedelmes előterjesztését igazolja a Tanács érveire való válaszadásnak és a kontradiktórius elv tiszteletben tartása biztosításának a szükségessége.

90 Ezenfelül a válasz R.14. melléklete azon kártétel végleges számszerűsítésének az igazolását célozta, amelyet a felperes a keresetlevél szakaszában csupán ideiglenesen tudott megbecsülni.

91 A fenti megállapítások összességéből az következik, hogy a válasz mellékletében előterjesztett bizonyítékok közül kizárólag a válasz R.13 és R.14. mellékletében szereplőek elfogadhatók, és a kereset érdemi vizsgálata szakaszában kizárólag ezek vehetőek figyelembe.

D. Az ügy érdeméről

92 A jelen kereset alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének a beállására vonatkozó, a fenti 64. pontban felidézett három feltétel a jelen ügyben teljesül.

93 A Tanács a Bizottság támogatása mellett másodlagosan a keresetnek a megalapozatlanság miatti elutasítását kéri azon oknál fogva, hogy a felperes nem bizonyítja a kötelezettségének megfelelően, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének beállására vonatkozó valamennyi feltétel teljesül a jelen ügyben.

94 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió szerződésen kívüli, az EUMSZ 340. cikk második bekezdése értelmében vett felelősségének a beállására vonatkozó, a fenti 64. pontban már felsorolt feltételek kumulatívak (2010. december 7-i Fahas kontra Tanács ítélet, T-49/07, EU:T:2010:499, 92. és 93. pont; 2012. február 17-i Dagher kontra Tanács végzés, T-218/11, nem tették közzé, EU:T:2012:82, 34. pont). Következésképpen ha egyetlen feltétel nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani (2011. október 26-i Dufour kontra EKB, T-436/09, EU:T:2011:634, 193. pont).

95 A jelen ügyben tehát meg kell vizsgálni, hogy a felperes a kötelezettségének megfelelően bizonyítja-e az általa a Tanáccsal szemben kifogásolt magatartásnak – azaz a vitatott jogi aktusok elfogadásának – a jogellenességét, az általa állítólagosan elszenvedett vagyoni és nem vagyoni károk tényleges jellegét, valamint az említett elfogadás és az általa hivatkozott károk közötti okozati összefüggés fennállását.

1. Az állítólagos jogellenességről

96 A felperes azzal érvel, hogy az intézmény magatartásának a jogellenességére vonatkozó feltétel teljesül, mivel a vitatott jogi aktusok elfogadása egy magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabálynak a Tanács általi kellően súlyos megsértésének minősül, amely az ítélkezési gyakorlat értelmében kiváltja az Unió szerződésen kívüli felelősségét.

97 E tekintetben a felperes azzal érvel, hogy nyilvánvalóan jogellenes a nevének a vitatott listákra való felvétele, valamint annak az e listákon való fenntartása a vitatott jogi aktusok alapján, amint azt a Törvényszék a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) megállapította. Ezenfelül azok a jogi rendelkezések, amelyeket a jelen ügyben megsértettek, többek között az érintett személyek és szervezetek egyéni érdekeinek a védelmét célozzák, akikre és amelyekre e rendelkezések jogokat ruháznak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 57. és 58. pont).

98 A felperes álláspontja szerint e rendelkezések kellőképpen súlyos megsértésének minősül az, hogy a Tanács felvette egy személy nevét a listákra, és a nevét e listákon fenntartotta annak ellenére, hogy nem rendelkezik olyan információkkal vagy bizonyítékokkal, amelyek a jogilag megkövetelt módon alátámasztják az elfogadott korlátozó intézkedések megalapozottságát (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 59., 63. és 68. pont). A jelen ügyben a Tanács elfogadta a vitatott jogi aktusokat, amelyek alapján 2010 júliusa és 2013 novembere között a felperessel szemben korlátozó intézkedéseket fogadtak el, a neki tulajdonított magatartás legcsekélyebb bizonyítéka nélkül.

99 Végezetül a felperes úgy véli, hogy a Tanács nem hivatkozhat arra, hogy az általa megsértett rendelkezések homályosak vagy kétértelműek voltak, vagy nem voltak világosak, mivel a vitatott jogi aktusok elfogadásának időpontjában egyértelmű volt, hogy a Tanácsnak az általa elfogadott korlátozó intézkedéseket alá kell támasztania bizonyítékokkal.

100 A Tanács a Bizottság támogatása mellett tartózkodik a vitatott jogi aktusok jogellenességének a vitatásától, de úgy véli, hogy az nem válthatja ki az Unió szerződésen kívüli felelősségét, mivel az nem képezi magánszemélyekre jogokat ruházó jogszabály kellőképpen súlyos megsértését. Ilyen jogsértés csak abban az esetben lett volna megállapítható, ha az ítélkezési gyakorlat szerint bizonyított lett volna, hogy a Tanács súlyosan és nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyta a mérlegelési jogkörének a korlátait, ami a jelen ügyben nem állt fenn.

101 A 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítéletben (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) a Törvényszék megállapította a vitatott jogi aktusok jogellenességét.

102 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a Törvényszék következetes ítélkezési gyakorlata szerint valamely jogi aktus jogellenességének megállapítása, bármilyen sajnálatos, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az Uniónak az intézményeknek felrótt magatartás jogellenessége miatti szerződésen kívüli felelősségének megállapíthatóságára vonatkozó feltétel teljesült (lásd ebben az értelemben: 2003. március 6-i Dole Fresh Fruit International kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-56/00, EU:T:2003:58, 72–75. pont; 2011. november 23-i Sison kontra Tanács ítélet, T-341/07, EU:T:2011:687, 31. pont; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 50. pont).

103 Az Unió intézményei jogellenes magatartásának a fennállására vonatkozó feltétel megköveteli valamely magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértését (lásd: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésére vonatkozó követelmény célja a szóban forgó jogellenes jogi aktus jellegétől függetlenül annak elkerülése, hogy az érintett személyek által állítólagosan elszenvedett károk viselésének kockázata akadályozza a kérdéses intézményt hatáskörének – akár a normatív jellegű, illetve gazdaságpolitikai döntéseket igényelő tevékenységének, akár közigazgatási hatáskörének keretében – a közérdek érdekében való teljes körű gyakorlásában, anélkül azonban, hogy a nyilvánvaló és ki nem menthető mulasztások következményeinek terhe magánszemélyekre hárulna (lásd: 2011. november 23-i Sison kontra Tanács ítélet, T-341/07, EU:T:2011:687, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 51. pont).

105 Azon jogszabályok azonosítását követően, amelyeknek a megsértésére a felperes a jelen ügyben hivatkozik, a továbbiakban meg kell vizsgálni, hogy először is e szabályok jogokat ruháznak-e magánszemélyekre, és másodszor a Tanács e szabályokat kellően súlyosan megsértette-e.

a) Azokról a jogszabályokról, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak

106 A tárgyaláson a felperes a Törvényszék szóbeli kérdéseire válaszolva azon jogszabályokra vonatkozóan, amelyeknek a megsértését a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítélet (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) megállapította, azt nyilatkozta, hogy kizárólag az említett ítélet 129. és 130. pontjában foglalt megállapításokra hivatkozik, amelyek szerint a vitatott jogi aktusok azokban a részükben, amelyben arra vonatkoznak, hogy a felperes maga biztosítási szolgáltatásokat nyújt helikopter-alkatrészek, elektronikai berendezések, valamint repülőgép- és rakétanavigációs alkalmazásokkal felszerelt számítógépek beszerzéséhez, megalapozatlanok, mivel azokat nem támasztják alá bizonyítékok, és lényegében sértik a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontját, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontját, valamint a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontját.

b) Arról a kérdésről, hogy azon jogszabályok, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak, jogokat ruháznak-e magánszemélyekre

107 Az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy azoknak a rendelkezéseknek, amelyek kimerítő módon felsorolják a korlátozó intézkedések elfogadására vonatkozó feltételeket, az a céljuk, hogy az ezen intézkedések által esetlegesen érintett személyek és szervezetek egyéni érdekeit védjék azon esetek korlátozásával, amelyekben ilyen intézkedéseket e személyekkel vagy szervezetekkel szemben jogszerűen alkalmazni lehet (lásd analógia útján: 2011. november 23-i Sison kontra Tanács ítélet, T-341/07, EU:T:2011:687, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 57. pont).

108 Ugyanezen rendelkezések ily módon a korlátozó intézkedések által esetlegesen érintett személyek és szervezetek egyéni érdekeinek védelmét biztosítják, következésképpen azokat a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályoknak kell tekinteni. Amennyiben ugyanis a kérdéses érdemi feltételek nem teljesülnek, az érintett személynek vagy szervezetnek joga van ahhoz, hogy ne állapítsanak meg vele szemben korlátozó intézkedéseket. Az ilyen jogból szükségszerűen következik, hogy az a személy vagy szervezet, akivel, illetve amellyel szemben a korlátozó intézkedéseket a kérdéses rendelkezések által elő nem írt feltételek mellett írják elő, kérheti az ezekből az intézkedésekből következő károk megtérítését, ha bizonyítást nyer, hogy ezek előírása a Tanács által alkalmazott érdemi jogszabályok kellően súlyos megsértésével történt (lásd analógia útján: 2011.

november 23-i Sison kontra Tanács ítélet, T-341/07, EU:T:2011:687, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 58. pont).

109 Következésképpen azok a szabályok, amelyeknek a megsértésére a felperes a jelen ügyben hivatkozik, olyan jogszabályok, amelyek magánszemélyekre – és köztük a felperesre, mint a vitatott jogi aktusok által érintett személyre – jogokat ruháznak.

c) Arról a kérdésről, hogy a Tanács kellően súlyosan megsértette-e azokat a jogszabályokat, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak

110 A Bíróságnak már volt alkalma megállapítani, hogy a magánszemélyekre jogokat ruházó jogszabály megsértése akkor minősül kellően súlyosnak, ha magában foglalja a mérlegelési jogkörre vonatkozóan előírt korlátoknak az érintett intézmény általi nyilvánvaló és jelentős mértékű megsértését, és e vonatkozásban figyelembe kell venni a megsértett szabály egyértelműségének és pontosságának fokát, valamint a megsértett szabály által az uniós hatóság részére biztosított mérlegelési mozgástér terjedelmét (lásd: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

111 Az ítélkezési gyakorlat szerint amennyiben e hatóság csak jelentősen korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, vagy egyáltalán nem rendelkezik mozgástérrel, az uniós jog puszta megsértése is elegendő a kellően súlyos jogsértés megállapításához (lásd: 2007. július 11-i Sison kontra Tanács ítélet, T-47/03, nem tették közzé, EU:T:2007:207, 235. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

112 Végezetül az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós jog megsértése mindenesetre nyilvánvalóan súlyos akkor, ha az nem szűnt meg a felrótt kötelezettségszegést megállapító olyan ítéletnek vagy előzetes döntéshozatal keretében hozott olyan ítéletnek a kihirdetése, vagy a Bíróság e területre vonatkozó olyan következetes ítélkezési gyakorlata ellenére, amelyből a szóban forgó magatartás jogsértő jellege következik (2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

113 Abban az időpontban, amikor a Tanács elfogadta a vitatott jogi aktusokat, azaz 2010. október 25. és 2012. március 23. között, az ítélkezési gyakorlatából már egyértelműen és pontosan kitűnt, hogy a Tanácsnak vitatás esetén olyan információkat és bizonyítékokat kell nyújtania, amelyek alátámasztják, hogy a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontjában és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt, az atomfegyverek terjesztésének „támogatására” vonatkozó kritérium alkalmazási feltételei teljesültek. A Bíróságtól továbbá már kérték azt, hogy a vitatott jogi aktusokat megelőző ítélkezési gyakorlat alapján állapítsa meg, hogy a Tanács arra vonatkozó kötelezettsége, hogy vitatás esetén nyújtson olyan információkat vagy bizonyítékokat, amelyek alátámasztják a valamely személy vagy szervezet tekintetében elfogadott korlátozó intézkedéseket, a Bíróság következetes ítélkezési gyakorlatából következik (lásd: 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 35–40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

114 Ezenfelül, és mivel a Tanács azon kötelezettségét, hogy a valamely személy vagy szervezet tekintetében elfogadott korlátozó intézkedések megalapozottságát ezen intézkedések elfogadása előtt ellenőrizze és támassza alá, az érintett személy vagy szervezet alapvető jogainak, és különösen a hatékony bírói jogvédelemhez való jogának tiszteletben tartása kívánja meg, a Tanács e tekintetben nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel (2016. február 18-i Jannatian kontra Conseil ítélet, T-328/14, nem tették közzé, EU:T:2016:86, 52. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 59–61. pont). A jelen ügyben ezért a Tanács nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel az említett kötelezettség végrehajtása keretében.

115 Következésképpen a Tanács, mivel nem tartotta tiszteletben a vitatott jogi aktusok alátámasztására vonatkozó kötelezettségét, a jelen ügyben kellően súlyosan megsértett egy magánszemélyre, nevezetesen a felperesre jogokat ruházó jogszabályt.

116 Így a Tanáccsal szemben kifogásolt magatartásnak – nevezetesen a vitatott jogi aktusok elfogadásának – a jogellenességére vonatkozó feltétel teljesül a felperes által hivatkozott jogszabályok tekintetében, amelyeknek a megsértését a 2013. szeptember 6-i Iran Insurance kontra Tanács ítélet (T-12/11, nem tették közzé, EU:T:2013:401) 129. és 130. pontja megállapítja.

2. A hivatkozott kárról, valamint a kifogásolt magatartás jogellenessége és az említett kár közötti okozati összefüggésről

117 A felperes arra hivatkozik, hogy bizonyította a vitatott jogi aktusok miatt általa elszenvedett nem vagyoni és vagyoni kár tényleges és biztos jellegét.

118 A Tanács a Bizottság támogatása mellett azzal érvel, hogy a kár fennállására vonatkozó feltétel a jelen ügyben nem teljesül. A vitatott jogi aktusok nem képeztek a felperessel szembeni büntető jellegű szankciókat, és a céljuk nem a felperesnek való károkozás volt. Ezen jogi aktusok célja csupán az atomfegyverek elterjedésének az akadályozása volt.

119 Ami a kár tényleges jellegére vonatkozó feltételt illeti, az ítélkezési gyakorlat szerint (lásd ebben az értelemben: 1982. január 27-i De Franceschi kontra Tanács és Bizottság ítélet, 51/81, EU:C:1982:20, 9. pont; 1984. november 13-i Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 és 282/82, EU:C:1984:341, 9. pont; 1996. január 16-i Candiotte kontra Tanács ítélet, T-108/94, EU:T:1996:5, 54. pont) az Unió szerződésen kívüli felelőssége csak akkor állhat be, ha a felperes valóban tényleges és biztos kárt szenvedett el. A felperesnek kell bizonyítania, hogy e feltétel teljesül (2006. november 9-i Agraz és társai kontra Bizottság ítélet, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), konkrétabban a felperesnek kell meggyőző bizonyítékokat előterjesztenie a kár fennállására és terjedelmére vonatkozóan (1997. szeptember 16-i Blackspur DIY és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-362/95 P, EU:C:1997:401, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 Konkrétabban valamennyi kártérítési kérelemnek – akár vagyoni, akár nem vagyoni kárról, jelképes vagy jelentős mértékű kártérítésről legyen szó – meg kell határoznia a kifogásolt magatartásra tekintettel az állítólagos kár jellegét, és akár csak hozzávetőlegesen is, de értékelnie kell e kár összességét (lásd: 2015. február 26-i Sabbagh kontra Tanács ítélet, T-652/11, nem tették közzé, EU:T:2015:112, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

121 Az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltételt illetően az említett kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell lennie, miközben az Unió nem köteles valamely jogellenes helyzet összes – akár távoli – hátrányos következményét jóvátenni (lásd ebben az értelemben: 1979. október 4-i Dumortier és társai kontra Tanács ítélet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 és 45/79, EBHT, EU:C:1979:223, 21. pont; lásd továbbá: 2006. május 10-i Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ítélet, T-279/03, EBHT, EU:T:2006:121, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállását a felperesnek kell bizonyítania (1998. szeptember 30-i Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-149/96, EBHT, EU:T:1998:228, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

122 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ügyben a felperes bizonyította-e a vitatott jogi aktusok elfogadása miatt általa elszenvedett nem vagyoni és vagyoni kár tényleges és biztos jellegét, valamint az említett elfogadás és e károk közötti okozati összefüggés fennállását.

a) Az állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kárról

123 A felperes azzal érvel, hogy a vitatott jogi aktusok, mivel azok érintették a jóhírnevét, jelentős nem vagyoni kárt okoztak neki, amelyet *ex æquo et bono* 1 millió eurós összegre becsül, amint azt már jelezte a Tanácsnak szóló, 2015. július 25-i levelében. E tekintetben azt állítja, hogy az uniós bíróság egy hasonló helyzetben már megállapította és megtérítette egy társaságnak a jóhírnév sérelméből eredő nem vagyoni kárát (2014. november 25-iSafa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 80. és 83. pont).

124 Ellentétben azzal, amit a Tanács az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) egy ítéletére, nevezetesen az EJEB 2011. július 19-i Uj kontra Magyarország ítéletére (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410) hivatkozva előadott, a felperes álláspontja szerint a társaságoknak van nem vagyoni dimenziójuk, és elszenvedhetnek nem vagyoni kárt, például abban az esetben, ha a jóhírnevük és a gazdasági tevékenységeik folytatására vonatkozó képességük sérül. A Tanács által az EJEB ezen ítéletére való hivatkozás nem megfelelő, mivel az a jóhírnév védelmét csupán a szólásszabadság tekintetében alkalmazható korlátozások viszonylatában vizsgálja. A jóhírnév fenntartása különlegesen fontos a biztosítási piacon, amelyen a felperes tevékenykedik, mivel e piac a gazdasági szereplők közötti bizalmon alapszik. A felperes azzal érvel, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása előtt nemzetközi szinten jó hírnévvel rendelkezett, ezt az is tanúsítja, hogy ezen a szinten folytatott biztosítási tevékenységet, neves nemzetközi biztosító- és viszontbiztosító társaságokkal kötött szerződéseket, nemzetközi szinten ismert minőségi tanúsítványokban részesült, és a tagjainak a szakértelme szintén ismert volt nemzetközi szinten, amit az is mutat, hogy részt vett szakmai konferenciákon és nemzetközi tudományos találkozókon. A vitatott jogi aktusok, amelyek a nevét a békét és a nemzetközi biztonságot fenyegető komoly veszélyhez kapcsolták, és amelyek az Unión belüli tevékenységének a kényszerű megszüntetéséhez vezettek, csorbították a jóhírnevét. A felperes álláspontja szerint e jogi aktusok elfogadását követően nem tudott többé nemzetközi társaságokkal szerződést kötni, és nem vehetett többé részt tudományos és konzultatív találkozókon, a szakmai egyesületek tevékenységében vagy a nemzetközi szinten szervezett találkozókon, és a nemzetközi minősítő szervezetek sem minősíthették többé. Mindenesetre a gazdasági ágazatban jellemző, hogy amint egy gazdasági szereplő kényszerű módon megszünteti a tevékenységét, a jóhírnevének és a hitelességének a sérelme nyilvánvaló és elkerülhetetlen. A korlátozó intézkedéseknek a felperes tekintetében 2016-ban való megszüntetését követően a felperesnek a szakmai szemináriumokra való jelentkezése továbbra is nehéz, akár lehetetlen maradt. A felperesnek ahhoz, hogy a jóhírnevét visszaállítsa, világszintű reklámkampányt kell folytatnia, amelynek a becsült költsége 45 millió USD (hozzávetőleg 38,7 millió euró). Mivel a felperes még nem értékelte pontosan a jóhírnevének a visszaállításához kapcsolódó költségeket, a Törvényszék bizonyításfelvétel keretében kijelölhet egy független szakértőt ezen értékelés elvégzéséhez. Végezetül a felperes álláspontja szerint nem szükséges bizonyítani, hogy a jóhírnevének a visszaállítása céljából költségei – többek között reklámköltségei – merültek fel. Elegendő a jóhírneve sérelmének fennállására való hivatkozás, amelynek orvoslásához jelentős kiadások szükségesek.

125 A Tanács a Bizottság támogatása mellett úgy véli, hogy mindenesetre megalapozatlanság miatt el kell utasítani az állítólagosan elszenvedett nem vagyoni károk megtérítése iránti kérelmet. E tekintetben arra hivatkozik, hogy a vitatott jogi aktusokban a felperes nem került megbélyegzésre olyan szervezetként, amely önmagában veszélyt jelent a békére és a nemzetközi biztonságra nézve, és ezenfelül a felperes nem terjeszt elő bizonyítékot erre vonatkozóan. A felperes kizárólag olyan személyként kerül azonosításra, amely a tevékenysége folytán részt vesz különböző olyan termékek megvásárlásában, amelyek felhasználhatók az Egyesült Nemzetek Szervezete Biztonsági Tanácsának 1737. sz. határozatában foglalt intézkedések tárgyát képező programok keretében, ami elég volt a felperes nevének a vitatott listákra való felvételének az igazolásához. A felperes nem terjeszt elő olyan bizonyítékot, amely alátámasztja, hogy nem vagyoni kár érte az említett jogi aktusok elfogadása miatt, amint azt az ítélkezési gyakorlat (2012. február 17-i Dagher kontra Tanács végzés, T-218/11, nem tették közzé, EU:T:2012:82, 46. pont) megköveteli. Semmi nem bizonyítja, hogy a felperes nemzetközi szintű jóhírnévvel rendelkezett, hogy a felperesnek elmaradt haszna merült fel az említett jóhírnév

sérelme miatt, és hogy a jóhírnév visszaállítása keretében a felperesnek reklámkampányhoz kapcsolódó vagy egyéb költségei merültek fel. A keresetlevél mellékletét képező újságcikk, amely a világszintű reklámkampány becsült költségére vonatkozik, irreleváns, mivel egy olyan társaságot érint, amely nem áll kapcsolatban a felperessel, valamint más tevékenységi ágazatban és más kontinensen működik, mint a felperes, és ezenfelül nem áll összefüggésben az Unió által elfogadott korlátozó intézkedésekkel. A felperesnek a válaszban szereplő állításai nem bizonyítják a jóhírneve sérelmének a fennállását, és így az ahhoz kapcsolódó nem vagyoni kárt sem. Mindenesetre, amint azt az EJEB is megállapította a 2011. július 19-i Uj kontra Magyarország ítélet (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410) 22. pontjában, meg kell különböztetni a valamely társaság kereskedelmi jóhírneve tekintetében bekövetkezett sérelmet valamely személy jóhírnevének a társadalmi jogállása tekintetében bekövetkező sérelmétől, mivel az előbbinek nincs nem vagyoni dimenziója. A Törvényszék maga hivatkozott erre az ítélkezési gyakorlatra egy korlátozó intézkedéseket érintő ügyben (2015. február 12-i Akhras kontra Tanács ítélet, T-579/11, nem tették közzé, EU:T:2015:97, 152 pont). A felperes azáltal, hogy a Törvényszéket szakértőnek a bizonyításfelvétel keretében történő kijelölésére kéri, megpróbálja megkerülni az arra vonatkozó kötelezettségét, hogy bizonyítania kell az általa hivatkozott kár fennállását, és azt számszerűsítenie kell. Ha a Törvényszék úgy véli, hogy az Unió szerződésen kívüli felelőssége beállt, az ítélkezési gyakorlat szerint meg kell állapítania, hogy a vitatott jogi aktusok megsemmisítése a felperes által elszenvedett nem vagyoni kárt megfelelő módon helyreállította. Mindenesetre a felperes által az őt ért nem vagyoni kárért követelt 1 millió eurós összeg az ítélkezési gyakorlatra tekintettel túlzott, és nem bizonyított.

126 A Bizottság hozzáfűzi, hogy a felperes által hivatkozott nem vagyoni kár típusa, nevezetesen az imázsa helyreállítását célzó reklámkampányhoz kapcsolódó költségek összekeverednek a vagyoni kárral, amelynek a tényleges és konkrét jellegét bizonyítania kell.

127 A felperes az általa „nem vagyoniként” jellemzett kár megtérítése címén a jóhírnevének az amiatt bekövetkezett sérelmére hivatkozik, hogy a nevét a békét és a nemzetközi biztonságot fenyegető komoly veszéllyel kapcsolták össze, amelynek a valóságosságát az mutatja, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása befolyásolta a harmadik személyek által vele szemben tanúsított magatartást, és amelynek a terjedelme azon reklámbefektetések költségeinek a viszonylatában mérhető, amelyeket a jóhírnevének a helyreállítása érdekében végre kell hajtania.

128 Az a kár, amelynek a megtérítését a felperes ily módon kéri nem vagyoni kár címén, nem anyagi jellegű, és az imázsának vagy a jóhírnevének a sérelméhez kapcsolódik.

129 Márpedig az EUMSZ 340. cikk második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 268. cikk alapján kialakított ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a nem vagyoni kár főszabály szerint jogi személlyel szemben megtéríthető (lásd ebben az értelemben: 1999. január 28-i BAI kontra Bizottság ítélet, T-230/95, EU:T:1999:11, 37. pont; 2008. október 15-i Camar kontra Bizottság ítélet, T-457/04 és T-223/05, nem tették közzé, EU:T:2008:439, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) és az ilyen kár az említett személy imázsa vagy jóhírneve tekintetében bekövetkezett sérelem formájában jelenhet meg (lásd ebben az értelemben: 1999. július 9-i New Europe Consulting és Brown kontra Bizottság ítélet, T-231/97, EU:T:1999:146, 53. és 69. pont; 2011. november 8-i Idromacchine és társai kontra Bizottság ítélet, T-88/09, EU:T:2011:641, 70–76. pont; 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet, T-384/11, EU:T:2014:986, 80–85. pont).

130 Abban a tekintetben, hogy a Tanács az EJEB ítélkezési gyakorlatára kíván hivatkozni, emlékeztetni kell arra, hogy az EJEB a saját ítélkezési gyakorlatára és ezen gyakorlatra tekintettel nem zárja ki, hogy akár egy gazdasági társaság esetében is bekövetkezhet nem anyagi jellegű, olyan kár, amely pénzügyi megtérítést kíván, és e megtérítés a konkrét ügy körülményeitől függ (EJEB, 2000. április 6., Comingersoll S. A. kontra Portugália, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, 32. és 35. §). E kár az ilyen társaság esetében magában foglalhat többé-kevésbé „objektív” és „szubjektív” elemeket, amelyek között szerepel a vállalkozás jóhírneve, amely sérelmének a következményei nem számolhatók ki pontosan (EJEB, 2000. április 6., Comingersoll S. A. kontra Portugália, CE:ECHR:2000:0406JUD 003538297, 35. §). Amint az az EJEB 2016. február 2-i Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete és index.hu Zrt.

kontra Magyarország ítéletből (CE:ECHR:2016:0202JUD 002294713, 84. §) következik, az EJEB ezen ítélkezési gyakorlatát nem tette kétségessé az EJEB 2011. július 19-i Uj kontra Magyarország ítélete (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410), amelyre a Tanács hivatkozik, és amely csupán pontosította azt, hogy az említett kár egy társaság esetében inkább gazdasági, mintsem nem vagyoni jellegű.

131 Így el kell utasítani a Bizottság azon érveit, amelyek szerint a felperes által állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár összekeveredik az általa hivatkozott vagyoni kárral, és a Tanács azon érveit is, amelyek szerint a felperes gazdasági társaságként nem részesülhet a jóhírneve sérelmével összefüggő nem vagyoni kárért való kártérítésben.

132 Az állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár tényleges jellegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy konkrétabban az ilyen kár vonatkozásában, bár a bizonyítékok előterjesztése vagy a bizonyítékfelkínálás nem minősül szükségszerűen az ilyen kár elismerése feltételének, a felperesnek bizonyítania kell, hogy az érintett intézménnyel szemben kifogásolt magatartás a számára ilyen kárt okozott (lásd: 2014. október 16-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, T-297/12, nem tették közzé, EU:T:2014:888, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: 1999. január 28-i BAI kontra Bizottság ítélet, T-230/95, EU:T:1999:11, 39. pont).

133 Ezenfelül bár a 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítéletben (C-239/12 P, EU:C:2013:331) a Bíróság megállapította, hogy a jogellenes korlátozó intézkedések megsemmisítése az elszenvedett nem vagyoni kár jóvátételének formáját képezheti, ebből nem következik, hogy a jóvátételnek ez a formája minden esetben szükségszerűen elegendő az ilyen kár teljes egészében történő jóvátételének biztosításához, és e tekintetben bármely döntést az adott ügy körülményeinek értékelése alapján kell meghozni (2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet,C-45/15 P, EU:C:2017:402, 49. pont).

134 A jelen ügyben azonban a felperes által előterjesztett bizonyítékok önmagukban nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Tanáccsal szemben kifogásolt magatartás jogellenességének az elismerése és a vitatott jogi aktusok megsemmisítése önmagában nem volt elegendő annak a nem vagyoni kárnak a helyreállításához, amelyet a felperes állítólagosan a jóhírnevének a vitatott jogi aktusok általi megsértése miatt szenvedett el.

135 Következésképpen, és anélkül hogy vizsgálni kellene az okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltételt, a felperes által előterjesztett, nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet el kell utasítani.

b) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kárról

136 A felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása miatt vagyoni kárt szenvedett el. Ezzel összefüggésben a keresetlevélben azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze a Tanácsot arra, hogy fizessen meg a számára 3 774 187,07 euró, 84 767,66 GBP (hozzávetőleg 94 939 euró) és 1 532 688 USD (hozzávetőleg 1 318 111 euró) összegű kártérítést. A válaszban a felperes módosította a kérelmeit, és 2 494 484,07 euró, 84 767,66 GBP (hozzávetőleg 94 939 euró), 33 945 millió IRR (hozzávetőleg 678 900 euró) és 1 532 688 USD (hozzávetőleg 1 318 111 euró) összegű kártérítést kért.

137 A felperes tehát az általa hivatkozott vagyoni kár keretében három elemet különböztet meg.

138 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első eleme azon kamatok elveszítésében áll, amelyekben a felperes akkor részesült volna, ha az unióbeli számláin elhelyezett összegeket Iránba utalja át, és ott gyümölcsözteti. Az e tekintetben figyelembe veendő időszak 2010 júliusától, a vele szemben elfogadott első korlátozó intézkedések időszakától 2013 novemberéig, a vitatott jogi aktusok joghatása megszűnésének időszakáig tartott. Ezen elem vonatkozásában a felperes a keresetlevélben 17 733,48 euró, 2 544,82 GBP (hozzávetőleg 2850 euró) és 421,05 USD (hozzávetőleg 362 euró) nagyságú összegeket követel.

139 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második eleme azon kamatok elveszítésében áll, amelyekben a felperes akkor részesült volna, ha Iránba utalja és ott gyümölcsözteti azokat az összegeket, amelyeket három biztosító vagy viszontbiztosító társaságnak kellett volna a felperes unióbeli számláira utalnia. Az e tekintetben figyelembe veendő időszak az érintett hitelek esedékességének az időpontjától 2013 novemberéig terjed, mely hónap során a vitatott jogi aktusok joghatása megszűnt. Ezen elem vonatkozásában a felperes a keresetlevélben 557 196,09 euró, 82 222,84 GBP (hozzávetőleg 92 089 euró) és 1 532 266,95 USD (hozzávetőleg 1 317 749 euró) nagyságú összegeket követel.

140 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik eleme azon elmaradt haszonban áll, amely a felperes álláspontja szerint utasszállítási és fuvarozási biztosítási szerződések megkötésének az elmaradása miatt merült fel. Az e tekintetben figyelembe veendő időszak 2010 júliusától, a felperessel szemben elfogadott első korlátozó intézkedések időszakától 2013 novemberéig, a vitatott jogi aktusok joghatása megszűnésének időszakáig tartott. Ezen elem vonatkozásában a felperes a keresetlevélben 3 199 257,50 eurót követel az utasszállítási biztosítási szerződések megkötésének az elmaradása miatt, és közli, hogy a fuvarozási biztosítási szerződések megkötésének elmaradásáért követelt kártérítés összegét az eljárás későbbi szakaszában fogja meghatározni. A válaszban a felperes 1 919 554,50 euró összegű kártérítést követel az utasszállítási biztosítási szerződések megkötésének az elmaradása miatt, és 33 945 millió IRR (hozzávetőleg 678 900 euró) összeget a fuvarozási biztosítási szerződések megkötésének az elmaradásáért.

141 A felperes az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár elemei tényleges jellegének az alátámasztása érdekében az SRA-jelentésre hivatkozik. Az SRA-intézet a válaszhoz mellékelt nyilatkozatban tanúsítja, hogy tiszteletben tartotta a függetlenség és a pártatlanság elvét, ellenőrizte a releváns bizonyítékokat és dokumentumokat, és elbeszélgetett az igazgatókkal és az illetékes hatóságokkal. A felperes álláspontja szerint az elmaradt haszon bizonyításához elkerülhetetlen az, hogy észszerű vélelmeket vegyenek alapul.

142 Ami az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első elemét illeti, a felperes azzal érvel, hogy az Unióbeli számláin elhelyezett összegek a keresetlevélhez mellékelt dokumentumokból a jogilag megkövetelt módon megismerhetők. Az SRA-jelentés megadta annak a haszonnak a hozzávetőleges becslését, amelyet az érintett összegek Iránban eredményeztek volna, és e becsléshez az említett összegekre 6%-os kamatlábat alkalmazott, amelyet az SRA-intézet igazolt.

143 A felperes a válasznak és a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeinek a szakaszában kitartóan azt állítja, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása miatt megfosztották annak a lehetőségétől, hogy rendelkezzen azokkal a pénzeszközökkel, amelyeket az Unióbeli számláin befagyasztottak, és konkrétan annak a lehetőségétől, hogy azokat Iránban dinamikus és nyereséges módon újból befektesse. Az SRA-intézet a becslését arra a gyakorlatra alapította, amely ezen intézetben szokásos volt a felperes devizáinak az ilyen devizákban megkötött viszontbiztosítási szerződések céljából való felhasználása területén. Ezenfelül Iránban szokásos, hogy a biztosítási szerződéseket vagy a számlákat devizában kötik meg, illetve vezetik.

144 Ami az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második elemét illeti, a felperes azzal érvel, hogy azok az összegek, amelyeket a három biztosító vagy viszontbiztosító társaságnak a felperes unióbeli számláira kellett volna utalnia, kitűnnek a keresetlevélhez mellékelt dokumentumokból. Ezeket az SRA-intézet ellenőrizte azt megelőzően, hogy az SRA-jelentésbe kerültek. Az ezen összegek után járó elveszett kamatokat az említett jelentésben kifejtett módszerrel számították ki. A felperes a válasznak és a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeinek a szakaszában kitartóan arra hivatkozik, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása miatt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy rendelkezzen azzal a devizával, amellyel neki három biztosító- vagy viszontbiztosító társaság tartozott, és különösen megfosztották annak a lehetőségétől, hogy ezt a devizát Iránban dinamikus és nyereséges módon újra befektesse.

145 Ami az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik elemét illeti, a felperes azzal érvel, hogy a vitatott jogi aktusok elfogadása miatt elveszített potenciális nyereség fennállását bizonyítja, hogy az említett elfogadást megelőzően, amint azt az SRA-jelentés jelzi, és amint azt az egyik biztosítótársasághoz címzett és a keresetlevélhez mellékelt jóváírási értesítés tanúsítja, a felperes az Unióba irányuló utasszállításra vonatkozóan biztosítási szerződéseket kötött. Az ilyen uniós szerződések elvesztése az említett jogi aktusokhoz kapcsolódik, és nem az amerikai szabályozáshoz, amely kizárólag az Egyesült Államok területén alkalmazandó. Az említett jelentésben szerepel azoknak az utasszállításra vonatkozó biztosítási szerződéseknek a korábban megkötött szerződések száma és értéke alapján becsült száma és értéke. Az SRA-intézet a válaszhoz mellékelt dokumentumban tanúsítja, hogy e becslést „azon biztosítási szerződések adataira" alapította, „amelyeket a korlátozó intézkedések elfogadását megelőző két évben kötöttek meg, a [felperes] által [az említett biztosítótársaság] együttműködésével auditált pénzügyi jelentések alapján". A válasz szakaszában a felperes az említett intézet utasításainak megfelelően a keresetlevélben eredetileg követelt kártérítési összegre vonatkozóan a költségei szintjének megfelelő 40%-os levonást alkalmazott az utasok biztosítási szerződéseinek az elmaradása címén. A fuvarozást érintő biztosítási szerződések megkötésének elmaradását illetően a kár összegét ezen intézet a költségek szintjének megfelelő 40%-os levonással határozta meg.

146 A Tanács a Bizottság támogatása mellett mindenesetre vitatja, hogy a felperes bizonyította volna az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár három elemének a fennállását.

147 A Tanács a Bizottság támogatása mellett vitatja az SRA-jelentés bizonyító erejét, mivel azt nem támasztják alá független, a felperes körén kívül álló szakértő által hitelesített részletes dokumentumok, amint azt az ítélkezési gyakorlat megköveteli. Ezenfelül az említett jelentés perzsa nyelven készült, és ahhoz csupán a felperes szabad fordítását mellékelték. Az SRA-intézetnek a felperes által az ilyen jelentés hitelességének bizonyítása érdekében benyújtott nyilatkozata nem elég a bizonyítási követelmények teljesítéséhez. A felperes nem terjesztette elő azokat a bizonyítékokat, amelyeket az említett intézet a jelentés elkészítéséhez alapul vett. A felperes nem hivatkozhat jogszerűen arra, hogy ezek a bizonyítékok bizalmasak, mivel a titoktartási kötelezettségre vonatkozó iráni rendelkezések nem terjesztik ki e kötelezettséget az uniós bíróság ítélkezési gyakorlatára, amely megköveteli, hogy a felperes nyújtson bizonyítékot az általa hivatkozott kárra, valamint a kár és a hivatkozott jogellenesség közötti okozati összefüggésre vonatkozóan.

148 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első elemét érintően a Tanács a Bizottság támogatása mellett azzal érvel, hogy az SRA-jelentés a kár puszta feltételezésén alapszik, annak kifejtése nélkül, hogy az ténylegesen hogyan következett be. Nem tartalmaz magyarázatot vagy pontos dokumentációt, így nem elég ezen elem fennállásának a bizonyításához. Nem lehet tudni, hogy az említett jelentés figyelembe veszi-e azt, hogy a felperes unióbeli számláin kamat halmozódhatott fel. A vitatott jogi aktusok nem akadályozták az ilyen kamatok kifizetését, hanem csupán azok esetleges felvételét. A felperes főszabály szerint tehát nem szenvedett el kárt az unióbeli számláin keletkező kamatok elveszítéséből adódóan. A felperes nem bizonyította, hogy ha az unióbeli számláin befagyasztott összegeket Iránban újra befektethette volna, akkor átlagosan 6%-os kamatban, azaz három év során 19%-os kumulált kamatban részesülhetett volna. A felperes nem vette figyelembe, hogy ha ezen összegeket a saját nemzeti pénznemébe átváltotta volna, azok értékét elvesztette volna azáltal, hogy az iráni riál az euróhoz képest 2010 júliusa és 2013 novembere között 57%-os értékcsökkenésen ment át. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy az eurószámlák esetében átlagosan 6%-os kamatra tehetett volna szert.

149 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második elemét illetően a Tanács a Bizottság támogatása mellett vitatja, hogy a felperes bizonyította volna, hogy az általa hivatkozott díjazásban részesülhetett volna azon összegeket illetően, amelyeket három biztosító- vagy viszontbiztosító társaságnak kellett volna a számára kifizetnie. Ugyanazokra az érvekre hivatkozik, mint amelyeket a felperes unióbeli számláin befagyasztott összegekkel kapcsolatban terjeszt elő (lásd a fenti 148. pontot). Megjegyzi, hogy a felperes által benyújtott dokumentumok nem tartalmaznak bizonyítékokat azon összegekre vonatkozóan, amelyekkel az érintett három társaság állítólagosan tartozik.

150 Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik elemét illetően a Tanács a Bizottság támogatása mellett azzal érvel, hogy ha a hivatkozott kár spekulatív jellegű kereskedelemi tevékenység folytatása lehetőségének az elvesztéséből származik, amint a jelen ügyben, a megkövetelt bizonyítás szintje az ítélkezési gyakorlat szerint különlegesen magas. A felperes nem tartotta tiszteletben ezt a bizonyítási szintet. Az utasszállításra vonatkozó biztosítási szerződések megkötésének elmaradása tekintetében arra szorítkozott, hogy a 2010 júliusa és 2013 novembere közötti elmaradt hasznot, amelyet végül 1 919 554,50 euróra becsült, abból a 969 471,97 euró összegű átlagos éves üzleti forgalomból vezette le, amelyet a két korábbi évben az ilyen típusú szerződésekből realizált. Ugyanakkor nem nyújtotta be azokat az utasszállításra vonatkozó biztosítási szerződéseket, amelyeket 2008-ban és 2009-ben kötöttek meg. A németországi biztosítótársasághoz címzett jóvátételi értesítés, amelyet a felperes benyújtott, nem bizonyítja sem azt, hogy e társasággal az általa követelt összegnek megfelelő értékű szerződést kötött, sem azt, hogy e társasággal hosszú távú szerződéses viszonyban állt. A felperes mindenesetre nem mérlegelte, hogy az elmaradt haszon csak az üzleti forgalom nyereségének felelhet meg, magának az üzleti forgalomnak nem. A felperes költségeire vonatkozó információk hiányában, különösen azon költségeket ideértve, amelyek ahhoz a szerződéshez kapcsolódtak, amelyet a felperes az állítása szerint egy biztosítótársasággal kötött, illetve tekintettel arra, hogy nem lehetséges az e tekintetben közölt információk megbízhatóságának az ellenőrzése, különösen azt az állítást érintően, hogy a költségek szintje 40%, lehetetlen meghatározni a felperes részéről esetlegesen elmaradt haszon pontos összegét. A fuvarozással kapcsolatos biztosítási szerződések megkötésének elmaradását illetően a felperes arra szorítkozott, hogy az elmaradt hasznát egy olyan értesítésből következtette ki, amely nem rendelkezik bizonyító erővel, mivel ezen értesítést maga a felperes készítette, és amely pontatlan abban a tekintetben, hogy nem ad információt sem az állítólagosan érintett biztosítási szerződések jellegére, sem az e szerződések tekintetében elmaradt haszonra vonatkozóan.

151 Először is hangsúlyozni kell, hogy a felperes a jelen kereset keretében csupán azon vagyoni kárra hivatkozik megalapozottan, amely arra az időszakra vonatkozik, amelynek során a pénzeszközeit a vitatott jogi aktusok alapján befagyasztották, nevezetesen a 2010. október 27-től 2013. november 15-ig tartó időszakról (a továbbiakban: releváns időszak) van szó.

152 Mivel a felperes vagyoni kárra vonatkozó állításainak a nagy része az SRA-jelentésben foglalt értékeléseken alapszik, melynek bizonyító erejét a Tanács a Bizottság támogatása mellett vitatja, elsőként e jelentés bizonyító erejét kell vizsgálni.

1) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kárt értékelő SRA-jelentés bizonyító erejéről

153 A bizonyíték fogalmára vonatkozó uniós szabályozás hiányában az uniós bíróság megállapította a bizonyítékok szabad szolgáltatásának vagy a bizonyítékok szabadságának az elvét, amelyet úgy kell értelmezni, hogy egy adott tény bizonyítása érdekében bármilyen bizonyítékra lehet hivatkozni (vagyis szóbeli tanúvallomásra, okirati bizonyítékra, vallomásokra stb.) (lásd ebben az értelemben: 2000. március 23-i Met-Trans és Sagpol ítélet, C-310/98 és C-406/98, EU:C:2000:154, 29. pont; 2004. július 8-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, T-50/00, EU:T:2004:220, 72. pont; Mengozzi főtanácsnok Archer Daniels Midland kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-511/06 P, EU:C:2008:604, 113. és 114. pont). Ezzel kölcsönös összefüggésben az uniós bíróság megállapította a bizonyítékok szabad értékelésének elvét, amely szerint a bizonyíték hitelességének, vagy másként kifejezve a bizonyító erejének a meghatározása a bíróság belső meggyőződésén alapul (2004. július 8-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, T-50/00, EU:T:2004:220, 72. pont; Mengozzi főtanácsnok Archer Daniels Midland kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-511/06 P, EU:C:2008:604, 111. és 112. pont).

154 Valamely okirat bizonyító erejének a megállapításához számos tényezőt figyelembe kell venni, mint például az okirat eredete, elkészítésének körülményei, címzettje, tartalma, és fel kell tenni azt a kérdést, hogy e tényezők alapján az okiratban foglalt információ értelmesnek és hitelesnek tűnik-e (2000. március 15-i Cimenteries CBR és társai kontra Bizottság ítélet, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/9–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95,

T-87/95, T-88/95, T-103/95 és T-104/95, EU:T:2000:77, 1838. pont; 2002. november 7-i Vela és Tecnagrind kontra Bizottság ítélet, T-141/99, T-142/99, T-150/99 és T-151/99, EU:T:2002:270, 223. pont).

155 Ebben a kontextusban az uniós bíróság már megállapította, hogy a felperes által előterjesztett elemzés nem tekinthető semleges és független szakvéleménynek, mivel azt maga a felperes kérte és finanszírozta, és az az általa rendelkezésre bocsátott adatbázisok alapján készült, anélkül hogy ezen adatok helytállósága és relevanciája bármely független ellenőrzés tárgyát képezte volna (lásd ebben az értelemben: 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 137. pont).

156 Az uniós bíróságnak már alkalma nyílt annak megállapítására is, hogy a szakvélemény csak abban az esetben tekinthető bizonyító erejűnek, ha a tartalma objektív, és az ilyen dokumentumban szereplő puszta állítás, amelyet nem támasztottak alá, önmagában nem bizonyító erejű (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 16-i Valmont kontra Bizottság ítélet, T-274/01, EU:T:2004:266, 71. pont).

157 A jelen ügyben a fenti 153–156. pontban felidézett elvek alapján kell értékelni az SRA-jelentés bizonyító erejét.

158 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az SRA-jelentést eredetileg perzsa nyelven készítették, és a felperes által az eljárás nyelvén rendelkezésre bocsátott fordítás szabad fordítás. A Törvényszék ezáltal nem bizonyos abban, hogy az említett jelentésnek a felperes által benyújtott, az eljárás nyelvén készített fordítása az eredetihez hű. Ezenfelül e jelentést egy iráni székhelyű jogalany, az SRA-intézet készítette, amelyet hivatalos könyvelési szakértőként mutattak be. Erre vonatkozóan azonban az iratokban nem szerepel bizonyíték. Az említett jelentésnek az eljárás nyelvén készült fordításából az következik, hogy „a könyvvizsgálatra, [amelyet az magában foglal,] kizárólag abból a célból került sor, hogy az segítse [a felperest] az általa [a vitatott jogi aktusok miatt] elszenvedett kár összegének az értékelésében”. A szóban forgó jelentést tehát a felperes kérte és finanszírozta annak érdekében, hogy a jelen jogvita keretében tanúsítsa a hivatkozott vagyoni kár tényleges jellegét és terjedelmét. Ezenfelül, amint az az érintett jelentésnek az eljárás nyelvén készített fordításából kitűnik, ez a jelentés alapvetően a felperes által továbbított dokumentumokon vagy adatokon alapszik. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a felperes által benyújtott dokumentumokat a jelentéshez nem mellékelték, és azokat a jelen eljárás keretében sem nyújtották be, így a Törvényszék ezeket nem ismerheti meg. Végezetül a szóban forgó jelentésnek az eljárás nyelvére való lefordítása jelzi, hogy „a valótlanságra vonatkozó bármely bizonyíték” hiányában a felperes által továbbított számadatokat alkalmazták.

159 Azt illetően, hogy a SRA-intézet nyilatkozatának az eljárás nyelvén készült szabad fordításából az tűnik ki, hogy az SRA-intézet elismert könyvvizsgáló, és tiszteletben kell tartania a függetlenség és a pártatlanság elvét, valamint a felperes által továbbított „bizonyítékokat és dokumentumokat ellenőrizte”, amint az az SRA-jelentésben is említésre kerül, meg kell jegyezni, hogy ez a nyilatkozat olyan nyilatkozótól származik, aki saját maga számára tanúsít, és azt nem támasztja alá semmilyen független elem, amely a tartalmát megerősítené.

160 Azon kontextus miatt, amelyben az SRA-jelentést készítették, és a fenti 153–156. pontban felidézett elvek értelmében e jelentés bizonyító erejét nagy mértékben relativizálni kell. Az nem tekinthető elégségesnek a tartalma bizonyításához, különösen a hivatkozott kár tényleges jellegét és terjedelmét illetően. Legfeljebb a bizonyítás kiindulópontjának tekinthető, amelyet más bizonyítékokkal alá kell támasztani.

2) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első eleméről

161 Azt illetően, hogy az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első elemének bizonyításaként a felperes az SRA-jelentés 1. pontjára hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy amint az a fenti 160. pontban már megállapításra került, e jelentés nem tekinthető elégségesnek a tartalma bizonyításához, és azt alá kell támasztani más bizonyítékokkal.

162 A felperes által benyújtott elfogadható bizonyítékokat kizárólag az első bank 2010. augusztus 6. és 23-i levelei, a második bank 2010. augusztus 23-i levelei, valamint a harmadik bank 2010. július 28-i és 2014. április 22-i levelei képezik, amelyek arról adnak számot, hogy a felperes az unióbeli számláin összesen 89 563,02 euró, 12 853,84 GBP (hozzávetőleg 14 396 euró) és 2 126,51 USD (hozzávetőleg 1828 euró) összegeket helyezett el, amelyek a felperessel szemben 2010. július 26. óta elfogadott, pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések tárgyát képezték. Úgy tűnik, hogy e levelek szolgáltak azon összegek alapjául, amelyeket az SPRA-jelentés 1. pontjában szereplő első táblázat feltüntet. E levelek azt is tanúsítják, hogy a pénzösszegek átutalása iránti kérelmek, amelyeket a felperes az említett bankokhoz 2010 nyarán intézett, e bankok által elutasításra kerültek a felperessel szemben 2010. július 26. óta elfogadott, pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések miatt.

163 A Tanács nem vitatta a fenti 161. pontban említett levelekben foglalt összegeket, hanem lényegében azzal érvel, hogy a felperes nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon sem azt, hogy ezen összegek a releváns időszak során nem kamatoztak, sem azt, hogy az említett összegek az Iránba való átutalás esetén a releváns időszak során évi 6%-os kamatot eredményeztek volna. A Bizottság a beavatkozási beadvány 11. pontjának i) alpontjában azt is megjegyezte, hogy „a [keresetlevél] A.12–A.14. mellékletei a különböző ügyletekről és számlakivonatokról véletlenszerűen kiválasztott és hiányos pillanatképet adnak”.

164 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 161. pontban említett levelekben foglalt információk a szóban forgó bankoktól származó egyszerű nyilatkozatok körébe tartoznak. Még ha e nyilatkozatokat olyan bankok adták is ki, amelyek maguk is korlátozó intézkedések hatálya alatt álltak, e nyilatkozatok nem nélkülöznek mindenfajta bizonyító erőt, mivel pontosak, részletesek és észszerűek. E nyilatkozatok ugyanis bankszámlaszámokra hivatkoznak, valamint pontos és viszonylag szerény összegekre a 2010. augusztus 6-i időpontot illetően a fenti 162. pontban említett első bank vonatkozásában, a 2013. március 20-i időpontot illetően a fenti 162. pontban említett második bank vonatkozásában, és a 2014. március 20-i időpontot illetően a fenti 162. pontban említett harmadik bank vonatkozásában. Ezenfelül a Bizottságnak az említett összegek véletlenszerűen kiválasztott jellegére alapított érvét bizonyos mértékben relativizálni kell arra tekintettel, hogy a felperes pénzeszközei folyamatosan be voltak fagyasztva 2010. július 27. és 2015. október 18. között, mely utóbbi időpontban a felperes nevét törölték a vitatott listákról. Ezenfelül a felperes által a fent említett második és harmadik banknak címzett, a pénzeszközök átutalására vonatkozó kérelmek megerősítik, hogy a 2013 márciusában és 2014 márciusában megjelölteknek megfelelő összegek 2010 nyarán már szerepeltek a felperes számláin.

165 Mindemellett ahhoz, hogy az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első elemének megfelelő bizonyítékát képezzék, az SRA-jelentésben szereplő nyilatkozatokat és a fenti 161. pontban említett leveleket egyéb bizonyítékoknak is alá kellett volna támasztaniuk.

166 A Törvényszék számára ugyanis kizárólag a releváns időszakot érintő bankszámlakivonatokhoz vagy bankszámlaszerződésekhez hasonló bizonyítékok tették volna lehetővé azt, hogy meggyőződjön arról, hogy a szóban forgó számlákon elhelyezett pénzeszközök a releváns időszak során nem változtak, és e pénzeszközök ezen időszak során nem kamatoztak. A kamatokat érintően a fenti 162. pontban említett első és harmadik bank levelei nem tartalmaznak semmilyen információt. Ezenfelül bár a fenti 162. pontban említett második bank 2014. április 25-i levele közli, hogy 2014. március 20-án semmilyen kamatot nem fizettek ki a számlákra, vagy hogy kizárólag elhanyagolható mértékű kamatokat fizettek, e levél nem pontosítja, hogy e kamatokat mely időponttól számították. Márpedig a

releváns időszakban a felperes unióbeli számláin tárolt pénzeszközök és az ezen pénzeszközök után az említett időszak során kifizetett kamatok alapvető információk voltak az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első elemének az értékeléséhez.

167 Meg kell jegyezni, hogy elfogadható bizonyítékokat kellett volna előterjeszteni annak alátámasztása érdekében, hogy amennyiben a releváns időszakban a felperes unióbeli számláin tárolt pénzeszközöket Iránba lehetett volna utalni, e pénzeszközök évi 6%-os kamatot eredményeztek volna. A fenti 161. pontban hivatkozott levelek nem tartalmaznak információt erre vonatkozóan. Az, hogy az SRA-jelentés ilyen kamatlábat alkalmaz, amelyet az említett jelentés 1. pontjában szereplő táblázatban úgy mutat be, hogy az „a devizaszámlák átlagos éves kamatlába", nem minősül elégségesnek, tekintettel arra, hogy e jelentés önmagában nem elég a tartalmának a bizonyításához.

168 A felperes tehát nem teljesítette azt a bizonyítási kötelezettséget, amely az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első eleme tekintetében terheli, mely elem azon kamatok elveszítésére vonatkozik, amelyekben abban az esetben részesült volna, ha az unióbeli számláin elhelyezett pénzeszközöket Iránba utalta volna, és ott gyümölcsöztette volna.

169 E körülmények között el kell utasítani a felperes azon kérelmét, amelyet azon vagyoni kár megtérítése iránt terjesztett elő, amelyet állítólagosan e kár első eleme tekintetében szenvedett el.

3) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második eleméről

170 Azt érintően, hogy a felperes az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második elemének bizonyítása céljából az SRA-jelentés 2. pontjára hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy e jelentés nem tekinthető elégségesnek a tartalma bizonyításához, és azt egyéb bizonyítékokkal alá kell támasztani.

171 E tekintetben kizárólag a felperes által benyújtott következő bizonyítékok elfogadhatóak: az első biztosító- és viszontbiztosító társaság számlakivonata, amely a felperesnek kifizetendő 1 053 268,62 eurós egyenleget tüntet fel 2014. április 1-jén, a felperes által az említett társaság tekintetében 2009. április 20-án kiállított, 189 547,60 eurós terhelési értesítés, a második biztosító- és viszontbiztosító társaság perzsa nyelvű bankszámlakivonata, egy, a felperes által ezen utóbbi társaság tekintetében 2009. december 5-én kiállított, 265 444,21 eurós terhelési értesítés, a harmadik biztosító- és viszontbiztosító társaság bankszámlakivonata, amely a felperesnek kifizetendő 1 344 859,30 eurós egyenleget tüntet fel 2014. szeptember 30-án, valamint az ezen utóbbi társaság által a felperesnek írt, 2010. november 25-i és 2012. október 2-i és 8-i levél és elektronikus levelek, amelyek azt közlik, hogy a felperesnek való kifizetés nem lehetséges, vagy nehézségekbe ütközik a vele szemben elfogadott szankciók miatt.

172 A Tanács a Bizottság támogatása mellett vitatja, hogy a felperes által benyújtott terhelési értesítések és bankszámlakivonatok elégségesek azon pénzösszegek bizonyításához, amelyekkel a három szóban forgó biztosító- és viszontbiztosító társaság neki tartozott, és amelyeknek a kifizetését a vitatott jogi aktusok alapján befagyasztották. Ezenfelül álláspontja szerint a felperes nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy e pénzeszközök abban az esetben, ha azokat Iránba utalhatták volna, a felperes számára a releváns időszakban évi 6%-os kamatot eredményeztek volna.

173 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 171. pontban említett második biztosító- és viszontbiztosító társaság bankszámlakivonata nem olyan bizonyíték, amelyet a Törvényszék figyelembe vehet, mivel azt perzsa nyelven állították ki, és az eljárás nyelvén nem nyújtottak be fordítást, de még angol nyelven sem. Konkrétan mivel az e dokumentumban használt számok perzsa számok, azok nem ismerhetőek meg, és azokat nem lehet összehasonlítani a felperes írásbeli beadványaiban szereplőkkel. Meg kell állapítani tehát, hogy e dokumentum nem rendelkezik bizonyító erővel.

174 A fenti 171. pontban említett első és harmadik biztosító- és viszontbiztosító társaság bankszámlakivonatait 2014. április 1-jén, illetve 2014. szeptember 30-án állították ki, és az azokban szereplő információkból nem lehet meggyőződni arról, hogy azok nem olyan hitelekre vagy adósságokra vonatkoznak, amelyek a három biztosító- és viszontbiztosító társaság közül valamelyik, illetve a felperes között a releváns időszakban, azaz 2010. október 27. és 2013. november 15. között keletkeztek. Meg kell tehát állapítani, hogy e dokumentumok nem képeznek kellő bizonyítékot azon pénzeszközökre vonatkozóan, amelyekkel az említett biztosító- és viszontbiztosító társaságok a felperesnek tartoztak, és amelyeknek a kifizetését a vitatott jogi aktusok alapján befagyasztották.

175 A felperes által a fenti 171. pontban említett első és második biztosító- és viszontbiztosító társaság tekintetében kiállított terhelési értesítések 2009. április 20-i, illetve 2009. december 5-i keltűek, és szükségszerűen olyan hitelekre vonatkoznak, amelyek a vitatott jogi aktusok hatálya alá tartozó releváns időszakot megelőzően keletkeztek. E dokumentumok tehát nem tanúsíthatják azokat a pénzeszközöket, amelyekkel e három biztosító- és viszontbiztosító társaság a felperesnek tartozott, és amelyeknek a kifizetését a vitatott jogi aktusok alapján befagyasztották.

176 Végezetül a fenti 171. pontban említett harmadik biztosító- és viszontbiztosító társaság által a felperesnek küldött levél, illetve elektronikus levelek nem említenek olyan összeget, amellyel ezen társaság a felperesnek tartozik. Következésképpen e dokumentumok nem tanúsíthatják azokat a pénzeszközöket, amelyekkel e biztosító- és viszontbiztosító társaság a felperesnek tartozott, és amelyeknek a kifizetését a vitatott jogi aktusok alapján befagyasztották.

177 Mindenesetre a fenti 173–176. pontban említett dokumentumok közül egyik sem tartalmaz információt arra a lehetőségre vonatkozóan, amely a felperes rendelkezésére állt volna az említett pénzeszközöknek az Iránba való átutalása esetén keletkező évi 6%-os kamattal kapcsolatban. Márpedig, amint az a fenti 167. pontban már megállapításra került, e tekintetben az iratokból hiányoznak bizonyos olyan kiegészítő bizonyítékok, amelyek elfogadhatóak.

178 A felperes tehát nem teljesítette azt a bizonyítási kötelezettséget, amely az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második eleme tekintetében terheli, mely elem azon kamatok elveszítésére vonatkozik, amelyekben abban az esetben részesült volna, ha Iránba utalta volna, és ott gyümölcsöztette volna azokat a pénzeszközöket, amelyekkel három biztosító- és viszontbiztosító társaság a felperesnek tartozott.

179 E körülmények között el kell utasítani a felperesnek azt a kérelmét, amelyet azon vagyoni kár megtérítése iránt terjesztett elő, amelyet állítólagosan e kár második eleme tekintetében szenvedett el.

4) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik eleméről

180 Azt érintően, hogy a felperes az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik elemének bizonyítása céljából az SRA-jelentés 3. pontjára hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy e jelentés nem tekinthető elégségesnek a tartalma bizonyításához, és azt egyéb bizonyítékokkal alá kell támasztani.

181 E tekintetben kizárólag a felperes által benyújtott következő bizonyítékok elfogadhatóak: egy biztosítótársaság tekintetében 2010. április 24-én kiállított, 76 187,65 euró összegű jóváírási értesítés, valamint egy 2014. április 14-i keltű, perzsa nyelvű belső levél, amely a jogi és szerződéses ügyek igazgatójától származik, és amelyet az eljárás nyelvén készített szabad fordítás kísér.

182 A Tanács a Bizottság támogatása mellett lényegében azzal érvel, hogy a felperes által benyújtott dokumentumok nem bizonyítják a felperes által követelt összegeknek megfelelő értékű stabil és tartós szerződéses viszony fennállását.

183 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes által a biztosítótársaság tekintetében kiállított jóváírási értesítés 2010. április 20-i keltű, és egy olyan időszak utazási biztosítási programjának a végrehajtására utal, amely megelőzte a releváns időszakot, amelynek során a vitatott jogi aktusok a joghatásaikat kifejtették. E dokumentum nem tartalmaz információt arra vonatkozóan, hogy az abban említett utazási biztosítási programnak az abban említett végrehajtási időszakot követően folytatódnia kell-e, vagy azt meg kell-e hosszabbítani, különösen a teljes releváns időszakra vonatkozóan. E dokumentum tehát nem tanúsíthatja azt az elmaradt hasznot, amely a felperest érte az utasszállítási és a fuvarozási biztosítási szerződések megkötésének a felperessel szemben a vitatott jogi aktusokban előírt korlátozó intézkedésekkel összefüggő elmaradása miatt.

184 A felperes jogi és szerződéses ügyekkel foglalkozó igazgatójától származó, 2014. április 14-i levél tekintetében továbbá önmagában csupán gyenge bizonyító erő állapítható meg, mivel arra vonatkozóan nem bocsátottak rendelkezésre szabad fordítást, és az attól a féltől származik, aki arra a saját kérelmeinek alátámasztása érdekében hivatkozik. Mindenesetre e levél szabad fordításából az következik, hogy „rövid vizsgálat alapján a társaság által elszenvedett kár (prémiumok), amely az Európai Unió által több hónapon keresztül elfogadott korlátozó intézkedésekből származik, 56 601 043 645 [IRR (hozzávetőleg 1 132 020 euró)] összeget tesz ki”. Az ilyen nyilatkozat túlságosan homályos és pontatlan ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy a releváns időszak során az említett írásbeli beadványokban említett összegek erejéig a felperes részéről ténylegesen felmerült elmaradt haszon az utasszállításra és a fuvarozásra vonatkozó biztosítási szerződések megkötésének a vitatott jogi aktusok miatti elmaradásának eredményeképpen.

185 A felperes tehát nem teljesítette azt a jogilag megkövetelt módon való bizonyításra vonatkozó kötelezettséget, amely az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik eleme tekintetében terheli, mely elem azon elmaradt haszonban áll, amely az utasszállításra és a fuvarozásra vonatkozó biztosítási szerződések megkötésének az elmaradása miatt merült fel.

186 E körülmények között el kell utasítani a felperesnek azt a kérelmét, amelyet azon vagyoni kár megtérítése iránt terjesztett elő, amelyet állítólagosan e kár harmadik eleme tekintetében szenvedett el.

187 Következésképpen a felperes által a vagyoni kár megtérítése iránt előterjesztett kérelmet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni az okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltételt.

188 A fenti megfontolások összességére tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

189 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

190 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Iran Insurance Company viseli saját költségeit, valamint az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. december 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei 2

II. Az eljárás és a felek kérelmei 4

III. A jogkérdésről 6

A. A Törvényszék hatásköréről 6

B. A kereset elfogadhatóságáról 7

C. A válasz mellékletében felhozott bizonyítékoknak, valamint a felperes annak engedélyezése iránti kérelmének az elfogadhatóságáról, hogy az eljárás során kiegészítő bizonyítékokat terjeszthessen elő 10

D. Az ügy érdeméről 12

1. Az állítólagos jogellenességről 13

a) Azokról a jogszabályokról, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak 14

b) Arról a kérdésről, hogy azon jogszabályok, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak, jogokat ruháznak-e magánszemélyekre 14

c) Arról a kérdésről, hogy a Tanács kellően súlyosan megsértette-e azokat a jogszabályokat, amelyeknek a megsértésére hivatkoznak 15

2. A hivatkozott kárról, valamint a kifogásolt magatartás jogellenessége és az említett kár közötti okozati összefüggésről 16

a) Az állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kárról 17

b) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kárról 19

1) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kárt értékelő SRA-jelentés bizonyító erejéről ... 22

2) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár első eleméről 24

3) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár második eleméről 25

4) Az állítólagosan elszenvedett vagyoni kár harmadik eleméről 26

A költségekről 27